

Ewangelizacja

według planu

Ad

Christum

Redemptorem

część I i II

"Ewangelizacja według planu Ad Christum Redemptorem" to zbiór podstawowych materiałów potrzebnych do przeprowadzenia ewangelizacji zawartych dotychczas:

w Podręczniku strategii rejonu,

w Podręczniku strategii lokalnej

i w Podręczniku małej ewangelizacji.

Celem tego opracowania jest ukazanie jak najpełniejszego obrazu tej akcji ewangelizacyjnej; wszystkich zadań z nią związanych. W opracowaniu uwzględniono zmiany, jakie wprowadziły doświadczenia pierwszych lat realizacji planu (etap ewangelizacji wstępnej, nową formę czterodniowej oazy rekolekcyjnej dla animatorów ewangelizacji).

Drugą bardzo ważną pomocą dla osób podejmujących dzieło ewangelizacji jest opracowanie zatytułowane "Rekolekcje ewangelizacyjne" omawiające istotę tych rekolekcji i zawierające wzory nabożeństw ewangelizacyjnych. (Jest to drugie wydanie Podręcznika rekolekcji ewangelizacyjnych.)

Oba te opracowania przekazujemy z nadzieją, że przyczynią się do skuteczniejszego głoszenia Dobrej Nowiny Pana naszego Jezusa Chrystusa.

Spis treści

WSTĘP	4
GENEZA	4
ZAŁOŻENIA	5
STRATEGIA	6
CENTRALNA DIAKONIA EWANGELIZACJI	8
CZĘŚĆ I EWANGELIZACJA W REJONIE	10
I POJECIE I FUNKCJA REJONU	10
II SOCJOGRAFIA A EWANGELIZACJA	12
III ZASADY I WSKAZANIA METODYCZNE DO REJONIZACJI	18
IV POWSTANIE REJONU I REJONOWEJ DIAKONII EWANGELIZACJI	21
V ZASADY I PLAN DZIAŁANIA REJONOWEJ DIAKONII EWANGELIZACJI I WYZWOLENIA	24
VI SZCZEGÓŁOWE ZADANIA CZŁONKÓW RDEW	26
1. Zadania moderatora rejonowego	26
2. Zadania animatora RDEW	28
3. Zadania diakonii modlitwy	29
4. Zadania diakonii słowa	29
5. Zadania diakonii środków przekazu (i transportu)	30
6. Zadania diakonii funduszu ewangelizacyjnego	31
7. Zadania diakonii formacji diakonii	32
8. Zadania diakonii preewangelizacji	33
9. Zadania diakonii ewangelizacji towarzyszącej	34
10. Zadania diakonii postewangelizacji	35
11. Zadania diakonii wyzwolenia	35
CZĘŚĆ II EWANGELIZACJA W PARAFII	37
I TEREN. PRZYGOTOWANIA WSTĘPNE	37
II PRZYGOTOWANIE LOKALNEJ (PARAFIALNEJ) DIAKONII EWANGELIZACJI	39
III OKRES PREEWANGELIZACJI ZADANIA DO WYKONANIA PRZED REKOLEKCJAMI	42
IV TYDZIEŃ EWANGELIZACYJNY ZADANIA DO WYKONANIA PODCZAS REKOLEKCJI	44
V OKRES POSTEWANGELIZACJI ZADANIA DO WYKONANIA PO REKOLEKCJACH	46
VI ZADANIA POSZCZEGÓLNYCH CZŁONKÓW LDE	47
1. Zadania moderatora lokalnego	48
2. Zadania animatora LDE	49
3. Zadania diakonii modlitwy	50
4. Zadania diakonii słowa	51
5. Zadania diakonii technicznej	51
6. Zadania diakonii funduszu ewangelizacyjnego	52
7. Zadania diakonii formacji animatorów	52
8. Zadania diakonii preewangelizacji	53
9. Zadania diakonii towarzyszącej ewangelizacji	53
10. Zadania diakonii postewangelizacji	54
11. Zadania diakonii wyzwolenia	54
12. Zadania diakonii liturgiczno - muzycznej	54
13. Zadania diakonii świadectwa	54

Wstęp

Ewangelizacja wg planu Ad Christum Redemptorem została podjęta przez Ruch Światło - Życie u progu 1980 r. W tym samym roku Ojciec, święty pobłogosławił temu dziełu; najpierw w liście z 15. sierpnia przesłanym na ręce Ks. Bp. Tadeusza Błaszkiwicza a zaadresowanym do uczestników Ruchu Światło - Życie, potem 29. listopada podczas audiencji prywatnej udzielonej Ks. Prof. Franciszkowi Blachnickiemu, Moderatorowi Krajowemu Ruchu.

Geneza

Ewangelizacja wg planu Ad Christum Redemptorem jest odpowiedzią na apel Ks. Prymasa Stefana Wyszyńskiego o wzmożenie wysiłku i zorganizowanie walki z naszymi wadami narodowymi w latach przygotowania do jubileuszu 600 - lecia obecności Maryi w Jej Jasnogórskim Obrazie w naszym Narodzie. Podejmując to dzieło Ruch włączył się w program duszpasterski związany z jubileuszem. Hasło "Ad Christum Redemptorem" wskazuje na bezpośrednie źródło inspiracji tego planu - encyklikę Jana Pawła II "Redemptor hominis". Encyklika ta jest widziana w łączności z całą dynamiką ewangelizacyjną pontyfikatu Papieża, która objawiła się już w dniu inauguracji głośnym wołaniem: "Otwórzcie drzwi Chrystusowi!"

Stawiając w swej pierwszej encyklice pytanie, w jaki sposób mamy postępować dalej drogami, "na które Sobór wprowadził Kościół naszego stulecia", Ojciec święty odpowiada:

"Jeden zwrot ducha, jeden kierunek umysłu, woli i serca: ad Christum Redemptorem hominis, ad Christum Redemptorem mundi. Ku Niemu skierujemy nasze spojrzenie powtarzając wyznanie św. Piotra: "Panie, do kogóż pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego " (J 6,68), bo tylko w Nim, Synu Bożym, jest nasze Zbawienie".

Ewangelizacja jest właśnie wysiłkiem podjętym w celu dokonania tego "Jednego zwrotu ducha ad Christum Redemptorem", a wysiłek ten musi być kierowany ku każdemu człowiekowi, "ponieważ człowiek - każdy bez wyjątku - został odkupiony przez Chrystusa, ponieważ z człowiekiem - każdym bez wyjątku - Chrystus jest w jakiś sposób zjednoczony" (RH 14c). Dlatego "człowiek w całej prawdzie swego istnienia i bycia osobowego i zarazem "wspólnotowego", zarazem "społecznego" - w obrębie własnej rodziny, w obrębie tych różnych społeczności, środowisk, w obrębie swojego narodu czy ludu, w obrębie całej ludzkości - ten człowiek jest pierwszą drogą, po której winien kroczyć Kościół w wypełnianiu swojego posłannictwa" (RH 14a).

Te słowa encykliki inspirowały plan wielkiej ewangelizacji Ad Christum Redemptorem. Przymiotnik "wielki" wskazuje na zasięg ewangelizacji, która ma objąć "każdego bez wyjątku człowieka" w naszej Ojczyźnie ze wszystkimi przejawami, zakresami i dziedzinami jego życia jednostkowego i społecznego, osobowego i wspólnotowego.

Plan tej akcji ewangelizacyjnej krystalizował się stopniowo, w miarę jak Ruch uświadamiał sobie swoją odpowiedzialność wobec Papieża, a raczej wobec Chrystusa kierującego doń swoje wezwanie za pośrednictwem swego Namiestnika!

Znalazło to najpierw swój wyraz w inicjatywie Krucjaty Wyzwolenia Człowieka i

diakonii wyzwolenia Ruchu podjętej w ramach tej Krucjaty. W sytuacji globalnego zagrożenia Narodu (zwłaszcza klęską alkoholizmu) uświadomiliśmy sobie, że tylko totalny zwrot umysłu, woli i serca Ad Christum Redemptorem może przynieść ratunek. Dlatego inicjatywa Krucjaty Wyzwolenia Człowieka opiera się na swoistej teologii wyzwolenia człowieka zakorzenionej ostatecznie w wierze w moc zbawczą Chrystusa.

Krucjata Wyzwolenia Człowieka została ogłoszona i przedstawiona Ojcu św. Janowi Pawłowi II podczas spotkania z Nim w Nowym Targu 8 czerwca 1979 r. Pierwsze próby realizacji jej programu uświadomiły nam jednak, że ich owocność zależy od przygotowania gruntu przez ewangelizację ogólną, która rozbudziłaby wiarę w Chrystusa Odkupiciela i skierowała nadzieje serc ku Niemu.

Skuteczność wszelkiej ewangelizacji zależy od modlitwy, która ją przygotowuje i która jej towarzyszy.

Założenia

Z tych doświadczeń i przemyśleń wyrósł całościowy plan wielkiej ewangelizacji Ad Christum Redemptorem. Przewiduje on akcję ewangelizacyjną, która w krótkim czasie (jednego roku czy dwóch lat) objęłaby cały kraj. Akcja przebiegałaby w oparciu o kościoły - i to o ile możliwości i zasadniczo - równocześnie w całym kraju w trzech fazach.

Faza pierwsza - akcja modlitewna ogniskująca się w Oazach Modlitwy, których sieć obejmująca wszystkie województwa, stopniowo jeszcze będzie się zagęszczać. Ten etap przebiegać będzie pod hasłem:

"Niech zstąpi Duch Twój! Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi! Tej ziemi!"

W ten sposób włączymy się w modlitewne wołanie Papieża na Placu Zwycięstwa w Warszawie.

Faza druga - ewangelizacja pod hasłem:

"Otwórzcie drzwi Chrystusowi!"

Będzie to ewangelizacja w znaczeniu pierwszej ewangelizacji. Pomocą będzie film o życiu Chrystusa zrealizowany w oparciu o Ewangelię wg św. Łukasza. Film ten - jako jeden z elementów ewangelizacji - przedstawiony zostanie we wszystkich kościołach w Polsce.

Faza trzecia - właściwy czas szerzenia Krucjaty Wyzwolenia Człowieka - przebiegać będzie pod hasłem:

"Nie lękajcie się!"

Przedstawione fazy niekoniecznie wszędzie muszą następować po sobie w tym samym czasie. Istotne jest jednak to, by w każdym konkretnym środowisku ich kolejność została zachowana, wynika ona bowiem z praw Bożej ekonomii zbawczej ujawniających się w historii zbawienia. W całościowym planowaniu i przebiegu akcji ewangelizacyjnych kolejność wyodrębnionych faz zostanie zachowana.

U podstaw planu Ad Christum Redemptorem leży przekonanie, że potęgi alkoholizmu i towarzyszących mu zjawisk psychozy alkoholowej i terroru alkoholowego nie można zachwiać i złamać bez tak przemyślanego uderzenia w skali całego kraju. Poza tym jesteśmy przekonani, że podjęcie inicjatywy ewangelizacyjnej o takim zasięgu jest w tej chwili konsekwencją poprawnego odczytania znaków czasu. Jest to czas "nowego Adwentu Kościoła" (RH 7) i nie

możemy tego czasu zmarnować.

Pierwsze lata realizacji planu wykazały, że jego urzeczywistnienie trwać będzie nie rok czy dwa lata, lecz znacznie dłużej. Obliczamy:

Z 36 mln Polaków na rekolekcjach ewangelizacyjnych zjawi się ok. 20 mln.

Spośród nich 10%, a więc 2 mln, zechce się włączyć do małych grup poewangelizacyjnych. Do prowadzenia ich potrzeba więc będzie 200 tys. animatorów - 200 tys. osób (świadomych i konsekwentnych katolików) żyjących Ewangelią. Ludzie ci powinni otrzymać odpowiednie przygotowanie: uczestnictwo w oazie animatorów wielkiej ewangelizacji bądź udział w małej ewangelizacji prowadzonej w parafii. (Szerzej zagadnienie przygotowania animatorów omówione zostało w cz. IV podręcznika.)

Rekolekcje ewangelizacyjne Ad Christum Redemptorem są bogatsze od poprzednio wypracowanych, prowadzonych w oparciu o Ewangelię św. Jana. Trwają dłużej - przynajmniej 21 tygodni: 8 tygodni preewangelizacyjnych, tydzień ewangelizacyjny i 12 (4 + 8) tygodni spotkań poewangelizacyjnych (omówione w cz. II podręcznika); do 8 tygodni preewangelizacyjnych trzeba się dużo wcześniej przygotować. W dużych parafiach tydzień ewangelizacyjny będzie trzeba powtarzać więcej razy, tak by uczestniczyć w nim mogli wszyscy zdolni przyjąć orędzie ewangelizacyjne (zob. przykłady realizacji umieszczone w ostatniej części podręcznika). Podobnie wydłuży się okres poewangelizacyjny w tych parafiach.

Z dotychczasowych doświadczeń wynika, że konieczny jest etap ewangelizacji wstępnej, przeznaczony dla osób biorących żywy udział w życiu parafii, mający na celu pociągnięcie ich do włączenia się w dzieło ewangelizacji swojego środowiska (parafii).

Strategia

Owoce ewangelizacji zależą na pewno przede wszystkim od Ducha Świętego. Zaufanie Duchowi Świętemu i Jego mocy nie zwalnia nas jednak od wysiłku zrobienia wszystkiego, co dyktuje nam rozum, doświadczenie i nauka w zakresie dobrej organizacji. W tym bowiem wyraża się nasz szacunek wobec Boga - Stwórcy natury, który jest tym samym Bogiem, od którego pochodzi porządek nadnatury czyli łaski, która natury nie niszczy, lecz ją uszlachetnia. Ewangelizacja o tak wielkim zasięgu domaga się dobrze przemyślanej strategii, odpowiadającej wymogom socjotechniki i praw społecznego działania.

Zasady organizacji i działania przyjęte w planie Ad Christum Redemptorem:

1. Struktura wyłoniona przez Ruch Światło - Życie będzie służyła zasadniczo w całości realizacji planu ewangelizacyjnego. Nie przewiduje się więc tworzenia odrębnej, nowej struktury. Podjęcie natomiast przez Ruch służby (diakonii) na rzecz tej ewangelizacji będzie okazją do usprawnienia, ożywienia i uzupełnienia bądź rozbudowania jego struktur.

2. Struktura organizacyjna (personalna i terenowa), tworzona dla realizacji pierwszej (modlitewnej) fazy planu będzie służyła następnym (ewangelizacji i szerzeniu Krucjaty Wyzwolenia Człowieka).

3. Cała struktura powstała oddolnie, ma charakter struktury charyzmatycznej, choć istniejącej w ramach struktur Kościoła lokalnego, i działa za aprobatą Episkopatu.

Trzeba tutaj ponownie uświadomić sobie wielką wagę tego faktu w związku z podjętym przez Krucjatę Wyzwolenia Człowieka zadaniem zwalczania klęski

alkoholizmu, która - jak powszechnie wiadomo - nie może być zwalczona bez szerokiego oddolnego ruchu społecznego.

4. W strukturze Ruchu Światło - Życie, mającej służyć dziełu ewangelizacji Ad Christum Redemptorem, wyróżniamy strukturę wykonawczą i służebną (pomocniczą).

5. Strukturę wykonawczą, działającą w ramach struktury Kościoła lokalnego z mandatu właściwych biskupów ordynariuszy, tworzą:

a) moderatorzy diecezjalni wraz z diecezjalną diakonią jedności Ruchu Światło - Życie;

b) moderatorzy rejonowi wraz z rejonową diakonią jedności;

c) moderatorzy lokalni (parafialni) wraz z lokalną diakonią jedności.

Usprawnienie tej struktury w związku z planowaną akcją ewangelizacyjną polega na powoływaniu na wszystkich szczeblach diakonii ewangelizacji i wyzwolenia.

6. Kluczową rolę w realizacji planu Ad Christum Redemptorem będą odgrywały rejon, które będą właściwymi ośrodkami ewangelizacyjnymi. Dlatego w każdym rejonie potrzebny jest zespół ewangelizacyjny. W rejonach także będą powstawały stacje Krucjaty Wyzwolenia Człowieka.

W związku z tym konieczna jest nowa rejonizacja, aby sieć rejonów odpowiadała rzeczywistym potrzebom ewangelizacji. Dotychczasowa statyczna koncepcja rejonu musi się zmienić na dynamiczną, ewangelizacyjną.

7. Przez strukturę służebną (pomocniczą) należy rozumieć strukturę tworzoną z pozycji centrali Ruchu Światło - Życie w celu inspirowania i wspomagania procesu powstawania a potem działania struktur wykonawczych.

Strukturę służebną według pierwotnych założeń miały tworzyć najpierw cztery filie Centralnej Diakonii Jedności Ruchu z siedzibą w Krakowie, we Wrocławiu, w Poznaniu (w Konarzewie) i we Warszawie (w Podkowie Leśnej). Miały to być jakby "ekspozytury" Centralnej Diakonii Jedności dla ułatwienia kontaktu z terenem. Każda filia miała przejąć troskę o zorganizowanie ewangelizacji w mniej więcej 1/4 części kraju, w przydzielonych jej województwach.

A. Filia Kraków - Polska południowo - wschodnia. Województwa: bielskie, kieleckie, krakowskie, krośnieńskie, nowosądeckie, przemyskie, rzeszowskie, tarnobrzeskie, tarnowskie, zamojskie.

B. Filia Wrocław - Polska południowo - zachodnia. Województwa: częstochowskie, jeleniogórskie, kaliskie, katowickie, legnickie, leszczyńskie, opolskie, sieradzkie, wałbrzyskie, wrocławskie, zielonogórskie.

C. Filia Poznań - Polska północno - zachodnia. Województwa: bydgoskie, elbląskie, gdańskie, gorzowskie, konińskie, koszalińskie, pilskie, poznańskie, słupskie, szczecińskie, toruńskie, włocławskie.

D. Filia Warszawa - Polska północno - wschodnia. Województwa: białskie, białostockie, chełmskie, ciechanowskie, lubelskie, łomżyńskie, łódzkie, olsztyńskie, ostrołęckie, piotrkowskie, płockie, radomskie, siedleckie, skierniewickie, suwalskie, warszawskie.

Do struktury służebnej należeć miały ponadto diakonie jedności rejonów, które miały powstać w każdym województwie, a więc w 49 punktach. Zadaniem ich miało być inspirowanie procesu rejonizacji i utrzymywanie kontaktów z rejonami, głównie przez przeprowadzanie dni jedności. Diakonie jedności rejonów miały organizować również oazy modlitwy w poszczególnych województwach. Stopniowo miały się przekształcać w diakonię ewangelizacji

rejonów. Z czasem w punktach, w których by działały, miały powstać stacje Krucjaty Wyzwolenia Człowieka.

W założeniach strategicznych struktury wykonawcze miały być oparte o sieć kościelną, diecezjalną, struktury służebne natomiast o sieć administracyjną, wojewódzką.

Lata 1980 - 1984 przyniosły zmiany i w tym względzie. Zadania filii przesunęły się na diakonie diecezjalne w wyniku ich coraz lepszego organizowania się, a dotychczasowe ich siedziby (z pewnymi zmianami) służą jedynie łączności Centralnej Diakonii Słowa z diecezjami.

8. Obecnie strukturę służebną tworzą: Centralna Diakonia Ewangelizacji oraz punkty Centralnej Diakonii Jedności z przydzielonymi do nich diecezjami.

A. Kraków: diecezje: krakowska,
kielecka,
przemyska,
tarnowska.

B. Katowice: diecezje: katowicka,
częstochowska,
opolska,
wrocławska.

C. Poznań: diecezje: poznańska,
gorzowska,
koszalińsko – kołobrzaska,
szczecińsko – kamieńska,
włocławska.

D. Bydgoszcz: diecezje: gnieźnieńska,
chełmińska,
gdańska,
warmińska.

E. Warszawa: diecezje: warszawska,
Białystok,
Drohiczyn,
łomżyńska,
łódzka,
płocka.

F. Lublin: diecezje: lubelska,
Lubaczów,
radomsko - sandomierska,
siedlecka.

Zadania diakonii jedności rejonów przesunęły się na rejonową diakonię jedności.

Struktury związane z realizacją planu ACR opierają się teraz całkowicie o sieć kościelną.

Centralna Diakonia Ewangelizacji

Czuwa, służąc pomocą i koordynując działanie, nad przebiegiem wielkiej ewangelizacji w całym kraju.

Zespół Centralnej Diakonii Ewangelizacji (CDE)

1. modli się w intencjach ewangelizacji;
2. prowadzi w swojej siedzibie dni skupienia i oazy rekolekcyjne animatorów

ewangelizacji (ORAE - zob. cz.IV,3) dla osób, które włączyły się w realizację planu ACR;

3. pomaga w tworzeniu diecezjalnych diakonii ewangelizacji prowadząc w diecezjach diecezjalne oazy animatorów wielkiej ewangelizacji (DOAWE); Program DOAWE przeznaczony dla aktywnych członków Ruchu Światło - Życie przewidziany na 4 dni obejmuje elementy oazy modlitwy, ORAE oraz zagadnienia Krucjaty Wyzwolenia Człowieka.

4. włącza się, a nawet prowadzi ewangelizację wstępną (zob. cz.III,1) w diecezjach;

5. podczas letnich wakacji prowadzi oazę animatorów wielkiej ewangelizacji (OAWA - zob. cz.IV,2);

6. redaguje biuletyn "Ad Christum Redemptorem";

Moderator CDE czuwa nad sposobem użytkowania projektorów i kopii filmu "Jezus" oraz nad ich rozmieszczeniem w całym kraju.

Plan ewangelizacji Ad Christian Redemptorem jest planem wielkich szans, ogromnych możliwości i wielkich nadziei. Z naszej strony musimy zmobilizować wszystkie siły i zdolności, aby go zrealizować jak najpełniej. To Duch Święty o - budził nasz Naród i wyzwolił w nim pragnienie Prawdy, Dobra i Sprawiedliwości. To pragnienie może zaspokoić jedynie On sam, który bogatego w swoim miłosierdziu Boga objawia na kartach Pisma świętego. To Słowo Boże musimy nieść wszystkim naszym Rodakom wszelkimi dostępnymi nam sposobami. Doskonałym w naszych warunkach środkiem głoszenia Ewangelii braciom jest plan wielkiej ewangelizacji. Nie wolno nam go zmarnować.

Część I Ewangelizacja w rejonie

I POJECIE I FUNKCJA REJONU

1. Przez rejon w planie wielkiej ewangelizacji Ad Christum Redemptorem rozumiemy pewne ściśle określone i wydzielone terytorium z jego wszystkimi aktualnymi mieszkańcami, przydzielone konkretnemu wspólnotowemu podmiotowi (zwanemu diakonią ewangelizacji) w celu przygotowania i przeprowadzenia w nim akcji ewangelizacyjnej według planu Ad Christum Redemptorem za pomocą filmu "Jezus". Rejon tworzą, więc następujące elementy:

terytorium,

mieszkańcy,

podmiot ewangelizacji,

akcja ewangelizacyjna (plan, strategia).

2. W ramach planu wielkiej ewangelizacji Ad Christum Redemptorem (ACR) mającej objąć całą Polskę, rejon stanowi podstawową jednostkę operatywną; ewangelizacja będzie zasadniczo przeprowadzona w rejonach przez rejonowe diakonie ewangelizacji. Oznacza to, że wszystkie struktury organizacyjne nadrzędne (diecezjalna diakonia jedności, diecezjalna diakonia ewangelizacji, Centralna Diakonia Ewangelizacji) muszą widzieć swoje główne zadanie w służbie na rzecz rejonów, ich organizowania i przygotowywania ich do zadań.

3. Rejon - podstawowa jednostka operatywna w strategii planu wielkiej ewangelizacji Ad Christum Redemptorem otrzymuje kopię filmu "Jezus" (i projektor) jako narzędzie ewangelizacji. Zadaniem diakonii ewangelizacji jest maksymalne wykorzystanie go, tzn. wyświetlenie go wszystkim mieszkańcom rejonu zdolnym do przyjęcia filmu jako sposobu ewangelizacji.

4. Przewiduje się dla celów wielkiej ewangelizacji podzielenie kraju na około 200 rejonów, tak, aby w myśl wskazań encykliki „Redemptor hominis” objąć ewangelizacją każdego bez wyjątku człowieka. Jeden rejon objąłby około 130.000 ludzi w wieku ewangelizacyjnym (tj. osoby, które ukończyły 10 rok życia, po pierwszej Komunii św.).

5. Kryterium podziału na rejony będzie, więc liczba mieszkańców, a nie wielkość terytorium. Zależnie od gęstości zaludnienia wielkość terytorium rejonu będzie, więc różna. Zasady, które będą brane pod uwagę przy ustalaniu rejonów i wskazania metodyczne do przeprowadzenia rejonizacji są przedstawione w III rozdziale części I tego podręcznika.

6. Wszystkich mieszkańców wydzielonego terytorium rejonu należy traktować jako potencjalny podmiot receptywny procesu ewangelizacji. Należy dążyć do tego, aby dotrzeć z wezwaniem Ewangelii do wszystkich wyjąwszy chorych psychicznie, przebywających w więzieniu bądź osoby, do których dotarcie uniemożliwiają inne obiektywne przeszkody.

Wyłączamy też grupę małych dzieci, w wieku mniej więcej do pierwszej Komunii świętej, które w rodzinach lub grupach katechetycznych są ewangelizowane za pomocą metod właściwych dla ich wieku.

7. Podmiotem ewangelizacji w rejonach w znaczeniu szerszym są istniejące tam wspólnoty Ruchu Światło – Życie. Ruch Światło – Życie w całości, bowiem uważa się za ruch ewangelizacyjny i podejmuje inicjatywę wielkiej ewangelizacji Ad Christum Redemptorem widząc w tym swoją szczególną diakonię w Kościele polskim. Istniejące już w tradycji i strukturze tegoż Ruchu rejonu powinny stać się punktem wyjścia w procesie rejonizacji i tworzenia rejonowych diakonii ewangelizacji. Istniejące rejonu Ruchu Światło – Życie należy jednak poddać weryfikacji uwzględniając zasady rejonizacji przyjęte w założeniach planu ACR. Oznacza to, że planując rejonu zgodnie z wymogami strategii ewangelizacji, należy istniejące rejonu Ruchu bądź dzielić, bądź traktować pojedyncze grupy Ruchu Światło – Życie jako grupy załączkowe, zlecając im zorganizowanie rejonu ewangelizacyjnego. Rejon, na którego terytorium nie będzie żadnych grup oazowych, należy przydzielić diakonii ewangelizacji sąsiedniego rejonu jako teren jej odpowiedzialności. Diakonia ta powinna poprzez ewangelizację zdobyć w tym rejonie dla Chrystusa uczniów, którzy z kolei podejmą się dzieła ewangelizacji.

8. W rejonach Ruchu Światło – Życie odbywają się tzw. dni wspólnoty animatorów i diakonii oraz wszystkich członków Ruchu, którzy są podmiotem ewangelizacyjnym tego rejonu. Otóż spotkania uczestników Ruchu w te dni należy wykorzystać w celu rozbudzania świadomości odpowiedzialności za ewangelizację w rejonach, informowania o planie ACR i etapach jego realizacji, zachęcania do włączania się do diakonii ewangelizacji rejonu w celu wspólnej modlitwy w tych intencjach itp. W ten sposób cały Ruch Światło – Życie powinien być coraz bardziej włączany w realizację planu wielkiej ewangelizacji Ad Christum Redemptorem, co przyczyni się równocześnie do wzrostu dynamiki ewangelizacyjnej Ruchu.

9. Podmiotem ewangelizacji rejonu w znaczeniu ściślejszym jest moderator rejonowy (MR). Utworzenie rejonu musi, więc iść w parze z mianowaniem moderatora rejonowego. Osobą kompetentną jest moderator diecezjalny działający z mandatu biskupa ordynariusza danej diecezji. Moderator rejonowy, jego działanie w granicach diecezji i ostatecznie w oparciu o autorytet biskupa diecezji, jest wyrazem tej zasady, że rejonu należą do tzw. struktur wykonawczych Ruchu Światło – Życie i zainicjowanej przez niego akcji Ad Christum Redemptorem.

10. Moderator rejonowy powołuje i formuje wokół siebie zespół noszący nazwę: rejonowa diakonia ewangelizacji i wyzwolenia (RDEW). Sposób tworzenia, skład osobowy i działanie tej diakonii przedstawiają szczegółowo kolejne rozdziały tego podręcznika.

11. Rejonowa diakonia ewangelizacji i wyzwolenia stanowi część (lub załączek) rejonowej diakonii jedności (ROJ) Ruchu Światło – Życie. Świadomość tego związku jest bardzo ważna, albowiem zapobiega ona wyizolowanemu traktowaniu akcji ACR, podczas gdy jest ona częścią ogólniejszego planu odnowy, któremu pragnie służyć Ruch Światło – Życie, prowadzący poprzez ewangelizację i wyzwolenie do formacji deuterokatechumenalnej i diakonii we wspólnotach lokalnych dla budowania w nich żywego Kościoła.

12. Rejonowa diakonia ewangelizacji i wyzwolenia, skupiona wokół

moderatora rejonowego i wspierana przez wszystkie wspólnoty Ruchu Światło – Życie, przeprowadza w swoim rejonie ewangelizację według planu Ad Christum Redemptorem. Szczegółowa strategia tego planu przedstawiona jest w rozdziale VI części I oraz w części II tego podręcznika.

Przedtem jednak ukazujemy pewne dane socjologiczne, socjograficzne i metodyczne dla lepszego usytuowania tych rozważań w konkretach życia.

II SOCJOGRAFIA A EWANGELIZACJA*

Od chwili swego powstania Kościół został powołany do głoszenia Ewangelii wszystkim narodom, do głoszenia Dobrej Nowiny o zbawieniu człowieka przez Jezusa Chrystusa, o wyzwoleniu człowieka, które dokonało się w Jezusie Chrystusie, o wolności i godności człowieka, które zostały mu przywrócone. Dzisiaj, w tej godzinie, w której żyjemy, jak wiele razy w swoich dziejach, Kościół stawia sobie pytanie, czy ta powierzona mu misja jest przezeń w rzeczywistości, w całym zakresie pełniona? Czy rzeczywiście Dobra Nowina dociera do każdego człowieka? Szczególnie w Polsce, na tej Ziemi, którą Ojciec święty nazwał na Placu Zwycięstwa "Ziemią szczególnie odpowiedzialnego świadectwa". Dzisiaj, w tym gronie podejmując dzieło ewangelizacji w Polsce, musimy postawić sobie pytanie: czy Dobra Nowina jest głoszona w Polsce wszystkim? Czy wszyscy mają okazję usłyszeć, czy do wszystkich ona dociera? Aby na te pytania odpowiedzieć, musimy dysponować bardzo konkretną, bardzo realną wiedzą. Chcemy się przecież dowiedzieć, jeżeli są w Polsce tacy ludzie (a wiemy, że są), do których Ewangelia nie dociera, kim są ci ludzie, ilu ich jest, gdzie oni są (w całej Polsce i w każdym konkretnym terenie, za których mamy podjąć odpowiedzialność w województwie, czy w konkretnym już rejonie)?

Pierwsze z postawionych pytanie: kto to jest? Ma charakter podstawowy. Musimy zdać sobie sprawę z sytuacji, z warunków, które sprawiają, że do określonych ludzi Ewangelia dziś w naszym społeczeństwie nie dociera. A więc potrzebna jest nam wiedza nieco pogłębiona, wiedza o charakterze socjologicznym czy socjograficznym. Mówimy o tym wszystkim dlatego, że szukanie odpowiedzi na te pytania, które są wstępnym warunkiem skutecznego działania ewangelizacyjnego, musi być dziełem nas wszystkich. Wszyscy, jak tu jesteśmy, musimy w tym uczestniczyć. Pewne prace zostały już podjęte i są prowadzone na szczeblu centralnym w Centralnej Diakonii Ewangelizacji Ruchu. Musimy zdobyć konkretną wiedzę o tej Ziemi, za którą mamy podjąć odpowiedzialność, musimy zobaczyć konkretny obszar i żyjące na nim społeczeństwo. Centrala będzie służyła zebranymi przez siebie informacjami, wypracowanymi metodami, ale wydaje się, że zasadnicza praca musi być dokonana przez diakonię jedności w województwach, które muszą własnym wysiłkiem rozpoznawczym tę swoją Ziemię zobaczyć, aby móc podjąć za nią

* Referat wygłoszony na V KKO Ruchu Światło – Życie na Jasnej Górze w Częstochowie - 2.03.1980r. Tekst nieautoryzowany, odtworzony z zapisu magnetofonowego.

odpowiedzialność. Potem, przy pomocy diakonii wojewódzkich będą to musiały zrobić ośrodki w rejonach, aby móc podjąć działanie, które będzie rzeczywiście odpowiedzią na istniejącą sytuację.

Musimy na wstępie zdać sobie sprawę z tego, jacy to ludzie, w jakich żyjący sytuacjach, w jakich pozostający warunkach znajdują się poza zasięgiem Dobrej Nowiny. Wydaje się, że można wyodrębnić trzy podstawowe kategorie takich sytuacji.

1. Są w Polsce ludzie (i z tego trzeba z całą ostrością zdać sobie sprawę), do których słowo Kościoła nie dociera, którzy nie mają okazji usłyszenia Dobrej Nowiny, którzy są poza zasięgiem oddziaływania Kościoła. Myślę o ludziach, których oddzielają od Dobrej Nowiny bariery fizyczne czy też instytucjonalne. Musimy szukać odpowiedzi na pytanie: kim są ci ludzie, gdzie oni są, ilu ich jest?

2. Są ludzie, którzy mają okazję, mają techniczną możliwość usłyszenia Dobrej Nowiny, ale jednak jej nie słyszą, ponieważ nie należą już do naszego świata. My zaś nie potrafimy przekroczyć bariery i przemówić do nich takim językiem, aby Dobra Nowina mogła do nich dotrzeć. Myślę o ludziach, których oddziela od Dobrej Nowiny bariera kulturowa. I znowu powstają pytania: kim są ci ludzie, gdzie są, ilu ich jest?

3. Są wreszcie ludzie, którzy słyszą Dobrą Nowinę co tydzień lub niewiele rzadziej, którzy jednak naprawdę nigdy jej nie usłyszeli, bo Dobra Nowina jako Nowina o wyzwoleniu nas przez Chrystusa nigdy nie dotarła do ich świadomości. Być może takich ludzi jest w tym kraju najwięcej.

Krąg pierwszy - ludzie, do których Słowo Chrystusa, Słowo Kościoła nie dociera w ogóle, ludzie, którzy są poza zasięgiem oddziaływania duszpasterskiego Kościoła, którzy stanowią białe plamy na mapie oddziaływania duszpasterskiego Kościoła.

Jeden z naszych młodych znajomych przy okazji spędzania 48 godzin w miejscu zatrzymania, spotkał się z chłopcem dwudziestoparoletnim, wychowankiem domu dziecka, zatrzymanym ze względów jak najbardziej pospolitych, który w pewnym momencie zwrócił się do niego: "Proszę pana, czy pan umie się modlić?". Nasz znajomy myśląc, że chodzi o sprawy bardziej subtelne, odpowiedział: "No, chyba tak". "To może pan by mnie nauczył". Chłopak nigdy w życiu nie był w kościele, nie znał ani jednej modlitwy. Nigdy nie słyszał o modlitwie "Ojcze nasz", ani o "Zdrowaś Maryjo". Chciał usłyszeć modlitwę... W takiej sytuacji pokaźne liczebnie grupy młodzieży w Polsce. W takiej sytuacji znajdują się prawie wszyscy wychowankowie domów dziecka i domów młodzieży. W takiej sytuacji mimo czasem otrzymanego początkowo bardzo szczątkowego wychowania religijnego pozostają prawie wszyscy wychowankowie domów i internatów przy szkołach specjalnych, zakładach dla niesłyszących, zakładach dla ociemniałych itd.

W niewiele lepszej sytuacji, mimo wychowania religijnego otrzymanego w domu, znajduje się pokaźna liczba młodzieży w związku z uczeniem się poza miejscem zamieszkania. Jest to najczęściej młodzież wiejska przebywająca przez cały czas nauki w internatach. Grupy młodzieży tutaj wymienione można szacować na pół miliona ludzi. Pół miliona ludzi, których połowa może nigdy w życiu nie była w kościele i nigdy w życiu nie

słyszała Ewangelii.

Młodzież dojeżdżająca do pracy, do szkół, młodzież, która praktycznie wyszła z Kościoła wiejskiego, która mimo tego, iż w niektórych diecezjach organizowane jest dla niej specjalne duszpasterstwo, w ogromnej większości nie korzysta z niego.

Poza oddziaływaniem systemu katechetycznego znajduje się ogromny procent uczniów szkół ponadpodstawowych. Bardzo często, chyba w znacznej większości ośrodków, system katechizacyjny nie obejmuje młodzieży szkół zawodowych, która rekrutuje się w ogromnej ilości z tych dojeżdżających. Czasem ma się wrażenie, że jedynym miejscem, gdzie należałoby tę młodzież ewangelizować są autobusy, pociągi lub poczekalnie dworcowe, w których spędza ona znaczną część swojego dnia. W tej samej sytuacji nomadów, którzy jako nomadzi znaleźli się poza terytorialnymi strukturami oddziaływania Kościoła w Polsce, jest ogromna masa chłopo - robotników. Tych dojeżdżających, którzy w tej chwili nie żyją ani na wsi, z której pochodzą, ani w mieście, w którym pracują, na tyle żeby mieć kontakt z Kościołem.

Jeszcze gorszą sytuację mają mieszkańcy hoteli robotniczych. Oczywiście, nikt im nie zabrania chodzić do kościoła, ale subkultura tych środowisk, miejsce, które oni zajmują w społeczeństwie, czy na marginesie społeczeństwa (są to ludzie najczęściej nie związani ze społecznością miasta, w którym żyją, mieszkają i pracują) nie sprzyja odbywaniu praktyk religijnych. Ci ludzie są poza zasięgiem oddziaływania duszpasterskiego.

Są jeszcze kategorie bardziej szczególne. Polscy robotnicy sezonowi czasem długimi latami pracują za granicą: w NRD, w Czechosłowacji, nie mówię o ludziach wyjeżdżających, powiedzmy, do Libii. Sytuacja robotników polskich żyjących w kilkuset i więcej osobowych grupach jest do tego stopnia tragiczna, że w tej chwili już władze polskie zaczęły się nią interesować, odnosząc się z pewną cichą tolerancją do prób rozciągania nad nimi opieki duszpasterskiej, ponieważ wszystko, co może przyczynić się do zmiany trybu życia tych ludzi i sposobu zachowania się, które są nieustanną kompromitacją dla naszego społeczeństwa, uważane jest za pożądane.

Poza zasięgiem oddziaływania duszpasterskiego są także ludzie pracujący na morzu

Grupę szczególną, łączącą ze sobą najsmutniejsze cechy grup przeze mnie wymienionych stanowią pracownicy i mieszkańcy „Państwowych Gospodarstw Rolnych” Miałem ostatnio okazję rozmawiać z wielu duszpasterzami, których parafie obejmują zarówno wsie chłopskie jak i PGR - y. Zgodnie stwierdzali, że robotników PGR - owskich w kościele się nie widuje. Nie wynika to z żadnych nacisków, ale z tego, że sytuacja ich jest podobna do sytuacji mieszkańców slumsów. Wyjątek stanowi kilka PGR - ów w kraju, które od paru lat pełnią funkcję PGR - ów wzorcowych. Poza tymi wyjątkami robotnicy PGR - ów żyją jako subproletariat tego kraju.

Istnieją w naszym kraju od dawna już i od dawna pomijane milczeniem w naszej refleksji duszpasterskiej pewne szersze rejony prawdziwie

zdechryzianizowanej kultury. Dla przykładu chciałbym zasygnalizować trzy przypadki najbardziej znane i najwyraźniejsze: miasto Wałbrzych, miasto i rejon Ostrowca Świętokrzyskiego i wreszcie prawie cały rejon, na skraju, którego jesteśmy w tej chwili, to znaczy Zagłębie Dąbrowskie. Zjawisko, które jeszcze nie osiągnęło tego nasilenia, ale w którym procesy, o jakich mówimy, zaczynają narastać, stanowią mieszkańcy nowych dzielnic wielkich miast, czasem komunikacyjnie bardzo odległych od śródmieść tych miast, pozbawione kościołów, a w większym jeszcze stopniu – mieszkańcy kilku nowych miast, które powstały w naszym kraju oraz mieszkańcy wsi odległych od kościołów. Szczególnie trudna jest sytuacja na ziemiach północno - zachodnich, zwłaszcza na terenie dawnej diecezji gorzowskiej, a więc na terenie trzech diecezji, które z niej powstały, gdzie ciągle jeszcze sieć parafialna nie nabrała gęstości proporcjonalnej do innych obszarów kraju. Bariera fizyczna, komunikacyjna, która oddziela tych ludzi od kościoła nie jest tak duża, żeby nie można było jej pokonać. Ci ludzie nie chodzą do kościoła w wyniku lenistwa. Możemy tak powiedzieć, ale musimy dodać, że ludzie zrobili się w tym kraju leniwi, że pewne rzeczy, które ich przodkom, czy jeszcze ojcom wydawały się wysiłkiem naturalnym i codziennym, jawią się im jako ogromnie uciążliwe, szczególnie w tym dniu niedzielnym, który sobie przeznaczają na odpoczynek. Możemy ich za to winić, ale jeżeli my tej sytuacji nie zmienimy, to nasza odpowiedzialność, że oni przestają być chrześcijanami, a ich dzieci nie będą znały "Ojciec nasz" jest również wielka, jak ich odpowiedzialność.

W końcu kategorii, które nazwałbym kategoriami specjalnymi. Więźniowie. Są to więźniowie odbywający często wieloletnie wyroki bez opieki duszpasterskiej, a moment może jeszcze tragiczniejszy, wychowankowie czy pensjonariusze zakładów wychowawczych i poprawczych, dla tzw. młodocianych i nieletnich przestępców. Rzecz może trochę mniej tragiczna ze względu na swoją przejściowość, ale bardzo ważna – to sprawa wojska – dwa lata spędzane przez połowę naszej młodzieży (około pół miliona każdorazowo) bez kontaktu z kościołem, bez kontaktu ze Słowem Bożym.

W końcu chorzy, przewlekle chorzy, przebywający w szpitalach, w domach nieuleczalnie chorych, ludzie starsi przebywający w domach opieki. Dwie uwagi, jeżeli chodzi o sytuacje, o których mówiłem na końcu. Wydaje mi się, że powinniśmy żywiej niż to robimy pamiętać oraz przypominać sobie i nie tylko sobie, że wszystkie porozumienia, które były zawierane między Kościołem a Państwem gwarantują opiekę duszpasterską w wojsku, w szpitalach, w więzieniach. W tej chwili ukazują się dwie sprawy: sprawa takich instytucji jak szpitale i więzienia, gdzie cała inicjatywa musi do nas należeć, bo ci ludzie do kościoła nie przyjdą, ponieważ są fizycznie odcięci. Jeżeli my nie potrafimy dopomnieć się o pełną realizację prawa obowiązującego w tym zakresie, to z naszej winy oni pozostaną odcięci od Ewangelii. Inna jest sytuacja w takich instytucjach jak wojsko, sytuacja internatów, sytuacja dzieci i młodzieży przebywających w okresie letnim na koloniach i obozach a także w sanatoriach, gdzie jest większa swoboda. To są czasem okresy względnie

krótkie, ale nie wydaje się, żebyśmy mieli prawo sądzić, że te nawet tylko kilkutygodniowe okresy, w których uznaje się za rzecz normalną zaprzestanie praktyk religijnych, pozostają bez wpływu na życie religijne tej młodzieży. Jest to sytuacja tragiczna przez to, że ci ludzie nie mają żadnych poważnych przeszkód. Przecież każdy żołnierz po ukończeniu okresu rekruckiego dostaje przepustkę prawie w każdą niedzielę. I on nawet nie musi dopominać się o prawo pójścia do kościoła, wystarczy, że weźmie przepustkę, i że idąc na tę przepustkę pójdzie do kościoła, nawet jeżeli dostanie ją po południu, może pójść na mszę wieczorną. Ale on nie idzie do kościoła i my uważamy to za rzecz normalną, on zresztą też tak uważa. Nic nie robimy, żeby tę sytuację zmienić.

Jeżeli chodzi o obozy, kolonie, internaty, to w momencie, kiedy młody człowiek powie, że chce pójść do kościoła, to może na niego "krzywo spojrzeć", ale na pewno mu nie zabronią. Jeżeli on wprost zapyta: "to znaczy, że ja nie mam prawa?", nikt mu nie może powiedzieć: "nie masz prawa". Taka sytuacja jest niemożliwa. Tylko, że my tak sprawy nie stawiamy i ani rodziną, ani Kościół rozumiany jako duszpasterz, jako katecheta nie przygotowuje młodzieży do tego, żeby o swoje prawa walczyła, żeby po prostu domagała się respektowania praw. We wszystkich tych sytuacjach, o których tu mówimy, jawi nam się jakby od drugiej strony związek między ewangelizacją a sprawą wyzwolenia, o którym była tu mowa. Ks. Profesor słusznie powiedział, że w zasadzie dzieło wyzwolenia jest owocem ewangelizacji, ale istnieje też zależność przeciwna. Musimy poczuć się wolnymi i zacząć się zachowywać jak ludzie wolni, abyśmy mogli słuchać Ewangelii."

I druga sprawa. Cały szereg wymienionych tutaj przeze mnie środowisk, to środowiska za barierą kulturową, tzn. takie, do których Ewangelia nie dociera nawet wtedy, kiedy ludzie ją słyszą. Chciałbym położyć nacisk szczególnie na jeden typ sytuacji, ten, kiedy mamy do czynienia ze środowiskami kulturalnie i środowiskowo skrajnie sprymitywizowanymi. Są to bardzo często środowiska wtórnie sprymitywizowane. Myślę o środowiskach PGR - owskich i o środowiskach mieszkańców hoteli robotniczych. Do środowisk tego rodzaju, nawet jeżeli fizycznie docieramy, to nie znajdujemy tam oddźwięku. Współpracując przez wiele lat w różnych akcjach, z tym, co się u nas nazywa duszpasterstwem rodzin, bardzo często słyszałem od księży pracujących w tych dziedzinach o zapotrzebowaniu: "Prosimy podać naukowe uzasadnienia głoszonych norm". Chodziło o normy czystości przedmałżeńskiej, nierozzerwalności małżeństwa, zasad katolickich w dziedzinie prokreacyjnej. Nie chodziło tu jednak - jak to później zrozumiałem - o naukowe dowody, ale o opłacalność takiego a nie innego życia. Chodziło o to, aby ludzi moralnie prymitywnych, niewrażliwych na żadne wartości osobowe przekonać, że im się opłaci w kategoriach najbardziej prymitywnego utilitaryzmu zachować czystość przedmałżeńską, zachować katolickie zasady etyki prokreacyjnej, czy nierozzerwalność małżeńską. Nie opłaci się, jeżeli myślimy w takich tylko kategoriach. Jeżeli nie ma uwrażliwienia na wyższe wartości moralne, to nie można udowodnić, że to się opłaci. Mówimy o walce z alkoholizmem. Wiele środowisk, które tutaj wymieniłem

(środowiska PGR - owskie, środowiska hoteli robotniczych, środowiska młodzieży dojeżdżającej do szkół i pracy, choć niby kształcącej się), to środowiska, w których ludzie nie znają innej rozrywki, innych przyjemności poza piciem alkoholu 1 najwulgarniej pojętym erotyzmem, czy seksualizmem, którzy nie wiedzą, że można cokolwiek innego z czasem wolnym zrobić. A jeżeli kiedykolwiek słyszeli, to nie mogą pojąć, że można z tego czerpać jakąkolwiek satysfakcję. Nie jest możliwa walka z alkoholizmem, której nie będzie towarzyszyła zasadnicza promocja społeczno - kulturalna, zasadnicza zmiana sposobu życia. W tego rodzaju środowiskach, a są to środowiska ogromne, ewangelizacji musi towarzyszyć troska o ludzką promocję, troska o promocję społeczną i kulturową. Wydaje mi się, że jest to jeszcze jeden aspekt, w którym uwidacznia się związek między dziełem ewangelizacji a dziełem wyzwolenia. Bo dzieło podnoszenia, promocji człowieka jest również jednym z aspektów dzieła wyzwolenia. Nie jest tu miejsce, żeby mówić jak działalność przynosząca tę promocję powinna wyglądać, jakie mieć formy i metody.

Chciałbym w tym miejscu jeszcze jedną sprawę zasygnalizować. Proszę mi wybaczyć, może dość osobisty charakter tego, co chcę tu powiedzieć. Takie środowiska istniały zawsze i wszędzie, takie środowiska istniały również w naszym kraju. Niespełna 100 lat temu w warunkach nieporównanie trudniejszych dla społeczeństwa i dla Kościoła na obszarze zaboru rosyjskiego powstało kilkanaście zgromadzeń bezhabitowych, tzn. honorackich, których jedyną misją było całkowite poświęcenie służbie środowiskom zaniedbanym. 50 lat temu, kiedy Francuzi zaczęli odkrywać coś takiego jak Mission de France, księża robotnicy itd., w Polsce istniało 500 sióstr fabrycznych pracujących z dziewczętami narażonymi na wszystkie problemy związane z wejściem dziewczyny ze wsi w środowiska zakładów i fabryk. A dzisiaj? Jeden z księży zajmujący się duszpasterstwem robotnic i robotników polskich pracujących w NRD (tolerowany przez władze NRD i władze polskie) powiedział mi tak: "to jest praca może bardzo piękna, ale mam do czynienia z 5% tych ludzi, którzy przyjdą do mnie". Zwracam się do wszystkich możliwych ruchów i środowisk, czy nie potrafiliby znaleźć ludzi, którzy by pojechali bądź do pracy, towarzysząc tym ludziom, bądź podjęliby się, a byłyby takie możliwości, bo na to nie ma kandydatów, pracy w polskich hotelach robotniczych do prowadzenia tam świetlicy. Nie znalazł się nikt wśród chrześcijan polskich, kto by się tego podjął. Na misje do Indonezji to się może ktoś znajdzie, bo to jest bardzo egzotyczne (przepraszam!). To nie jest sprawa tylko tego skrajnego przypadku, to jest sprawa hoteli robotniczych, to jest sprawa zakładów dla nieletnich, to jest sprawa internatów, to jest sprawa tychże PGR - ów, gdzie ludzie staczają się na dno społeczne i kulturowe przy całkowitej bierności ludzi, którzy tam pracują, ludzi najczęściej bez kwalifikacji i bez powołania. Na stanowiska wychowawców czy pracowników kulturalno - oświatowych trafiają tam ludzie, którzy do niczego się nie nadają, bo tytko tacy do ciężkiej pracy za "psie pieniądze" idą.

Chciałbym postawić pytanie: gdzie, jeżeli nie wśród nas mogą się dzisiaj w

Polsce znaleźć ludzie, którzy podejmą pracę w tych środowiskach, poświęcą życie służbie promocji tych ludzi najbardziej zaniedbanych, naprawdę wydziedziczonych, poświęcą swoje życie i potraktują to jako swoje chrześcijańskie powołanie?

Adam Stanowski

III ZASADY I WSKAZANIA METODYCZNE DO REJONIZACJI*

Przez rejonizację rozumiemy wyodrębnienie terytoriów, województw, a w nich mniejszych jednostek przestrzennych, obszarów, w ramach których ma nastąpić organizacja działania. Każdemu rejonowi odpowiada wyodrębniony podmiot działania, a więc ośrodek rejonowy, ośrodek planujący i ekipa realizująca to działanie. Specyficzny jest i dostosowany do szczególnych potrzeb i warunków terenu program, strategia i metodyka działania. Rejon jest najniższym szczeblem planowania działania, planowania realizacyjnego, np. podziału zadań między ludzi, rozłożenia zadań w czasie itd.

Wydaje się, że możemy sformułować cztery zasady rejonizacji, czyli cztery kryteria, na podstawie których chcemy dokonać podziału województwa na rejony:

- 1 jednorodności potrzeb i warunków;
- 2 ześrodkowania rejonu;
- 3 uwzględnienia istniejących struktur;
- 4 równej wielkości.

Mówiąc o zasadzie jednorodności dążymy do tego, żeby każdy z wyodrębnionych rejonów był możliwie najbardziej jednolity, nieodróżniony wewnątrz pod względem warunków życia, problemów życiowych, przed którymi stoją ludzie tam mieszkający. Praktycznym kryterium, które tu będzie funkcjonowało, będzie jednorodność charakteru gospodarczego - przeważające zajęcia, przeważające struktury, a więc będziemy mieli regiony przemysłowe, regiony typowo rolnicze o różnym nastawieniu, będziemy mieli regiony, w których będą przeważać gospodarstwa indywidualne, regiony, w których będą przeważać PGR - y, bo i takie są, itd. Dotyczy to także rejonizacji wielkich miast, tych naprawdę wielkich, powyżej 100 tysięcy, a może powyżej 200 tysięcy, które będziemy musieli traktować prawdopodobnie z różnych względów jak parę rejonów. Wtedy w ramach tego miasta będziemy musieli uchwycić struktury przestrzenne, które zamieszkują ludzie znajdujący się w podobnych sytuacjach życiowych: dzielnice robotnicze miasta, dzielnice centralne, zwykle o charakterze nierobotniczym itd.

Przy rejonizacji niektórych województw będziemy także musieli brać pod uwagę ich jednorodność ze względu na istniejące struktury duszpasterskie. Np. ze względu na gęstość sieci parafialnej, gęstość kościołów. Chodzić nam będzie o takie wyodrębnienie regionów, aby na ich terenie sytuacja wyznaczona wyposażeniem duszpasterskim była mniej

* Referat wygłoszony na V KKO Ruchu Światło - Życie na Jasnej Górze w Częstochowie 2.03.1980 r. Tekst nieautoryzowany, odtworzony z zapisu magnetofonowego.

więcej podobna.

Drugim zjawiskiem, które musimy uwzględnić mówiąc o kryterium jednorodności będzie jednorodność kulturowa. Po ostatnim podziale administracyjnym, po zwiększeniu liczby województw, a w rezultacie zmniejszeniu ich obszaru, czynnik ten odgrywa nieco mniejszą rolę, tzn. stosunkowo mniej mamy województw, które obejmują zróżnicowane kulturowo, tradycyjnie obszary. Ale ciągle jeszcze na terenie niektórych województw z takimi zjawiskami się spotykamy. Choćby na terenie województwa katowickiego mamy do czynienia z zupełnie odmiennymi tradycjami kulturowymi: Górny Śląsk i Zagłębie Dąbrowiecko - Sosnowieckie. Są to regiony kulturowo nie mające ze sobą prawie nic wspólnego. Mimo pewnego podobieństwa sytuacji gospodarczej i typu zatrudnienia należy je traktować oddzielnie. Ze spraw nie tak jaskrawych, jednocześnie w odniesieniu do obszarów mniejszych możemy mówić o zupełnie odrębnych regionach województwa nowosądeckiego: właściwej nowosądecczyzny 1 nowotarskiego, gdzie jeszcze wyodrębnia się Podhale. Podobnie rejon żywiecki, rejon makowski, rejon cieszyński pozostające na terenie jednego województwa, są jednostkami kulturowymi zupełnie odrębnymi. W takiej sytuacji będziemy dążyć do tego, żeby granice rejonów nie przecinały tych jednostek kulturowych, by respektowały ich odrębność.

Drugie kryterium, które nazwałem kryterium ześrodkowania czy też zwartości regionów. Wchodzą tu w grę dwa ściśle ze sobą związane kryteria. Pierwsze - to kryterium komunikacyjne. Chodzi o pewną zwartość komunikacyjną rejonu, co jest ze względów praktycznych jak najbardziej znaczące w przyszłych działaniach. Istotne jest więc, żeby rejon był wyodrębniony w ten sposób, by można wskazać jego centralny węzeł komunikacyjny. Ten punkt, w którym będą się schodzić drogi, szosy, koleje, PKS i który jest naturalnym ośrodkiem komunikacyjnym, z którego jest stosunkowo łatwo dotrzeć do każdego punktu w tym rejonie. Bardzo często, z reguły ta jednorodność komunikacyjna, ta zwartość komunikacyjna i istnienie tego węzła komunikacyjnego będzie łączyć się z istnieniem w rejonie czegoś, co nazwałbym ośrodkiem przyciągania. Tutaj najklasyczniejszym przykładem będzie miasto zatrudniające ludzi zamieszkałych poza tym miastem. Wtedy to miasto będzie stanowiło ośrodek przyciągania dla całego regionu, z którego ludzie do tego miasta dojeżdżają. Ale dotyczy to również funkcji usługowych ludzi, którzy przyjeżdżają do ośrodka usług i handlu.

Trzecia zasada, jest to zasada uwzględnienia istniejących struktur kościelnych i struktur Ruchu, ośrodków, punktów, stanic, które trzeba wykorzystać. Jeżeli chodzi o sprawę uwzględnienia istniejących struktur kościelnych, to jedna zasada musi funkcjonować sztywno, mianowicie zasada respektowania granic diecezji. Ponieważ rejon ma być ośrodkiem struktury wykonawczej, wobec tego musi działać w ścisłym związku z diecezją. Jeden rejon nie może wobec tego obejmować obszaru więcej niż jednej diecezji. Sprawą bardziej kontrowersyjną jest celowość uwzględniania przy rejonizacji podziału na dekanaty. W zasadzie tam, gdzie to jest możliwe należałoby to robić, ale biorąc pod uwagę, że w

bardzo wielu diecezjach sieć dekanatów jest niejednokrotnie przypadkowa i nie jest wynikiem celowo przeprowadzonej rejonizacji, wydaje się, że lepiej odejść od zasady respektowania podziału dekanalnego niż odejść od wewnętrznej spójności pierwszych dwóch kryteriów. Kryterium respektowania podziału dekanalnego byłoby podporządkowane dwóm poprzednio sformułowanym zasadom, natomiast kryterium respektowania granic diecezji musi być przestrzegane bezwarunkowo.

I w końcu ostatnia zasada. Ze względów organizacyjnych i praktycznych jest pożądane, żeby rejony były mniej więcej podobnej wielkości, przy czym przez wielkość należy tu rozumieć raczej liczbę mieszkańców niż obszar, tym bardziej, że występowanie miast będzie w sposób zasadniczy na tę liczbę mieszkańców rzutować nie powiększając obszaru. Ze względów praktycznych należałoby dążyć do tego, żeby jednostki były mniej więcej tej samej wielkości, aby załania, które są stawiane wykonawcom były mniej więcej proporcjonalne. Jest to zasada, która musi być podporządkowana zasadom poprzednim.

Następna sprawa. - Metoda naszej pracy, w wyniku której mają dokonywać się decyzje rejonizacyjne. Metoda, z którą mamy do czynienia jest metodą opisowo - kartograficzną. Nasza praca, którą musimy z pomocą centrali w każdej z diecezji wojewódzkiej jednoznacznie wykonywać, będzie polegała na zebraniu całego szeregu informacji dotyczących województwa, jak również informacji dotyczących poszczególnych miast, poszczególnych gmin, bo chyba tymi jednostkami musimy operować - dekanatów czy parafii, jeżeli chodzi o informacje, które będziemy uzyskiwali ze źródeł kościelnych. Zestawienia typu informacji, o które tu będzie chodzić trochę wynikają z tego, o czym mówiliśmy przedtem, a więc np. będą nas interesować takie dane jak liczba internatów, liczba szpitali i łóżek w tych szpitalach, liczba domów dziecka, wszystkie te sprawy, które tworzą sytuację ewangelizacyjną, bądź charakteryzują sytuację duszpasterską, jak również późniejsze sytuacje, wobec których będziemy musieli stanąć podejmując problematykę Krucjaty Wyzwolenia. Drugim etapem naszej pracy będzie przeniesienie tych informacji na mapę, ponieważ taki zabieg jak rejonizacja nie może być dokonywany inaczej jak na mapie. Wszystkie informacje musimy zobaczyć w przestrzeni i rozmieścić je w przestrzeni naszego województwa. W gruncie rzeczy powinniśmy mieć mapę województwa, o możliwie jak najmniejszej skali, na której znalazłyby się miejscowości (z oznaczeniem ich wielkości, sieci komunikacyjnej, kościołów parafialnych i nieparafialnych, ośrodków i rejonów dojeżdżania do szkół i do pracy), rejony gospodarcze (tzn. inaczej oznaczone te tereny, które są jednorodnie gospodarczo) i regiony kulturowe (ewentualnie tam, gdzie mamy do czynienia z taką sytuacją, jakiej przykłady podawałem poprzednio). Oczywiście, gdybyśmy to wszystko chcieli nanieść na jedną mapę, to mapa stałaby się nieczytelna, prawdopodobnie najlepszym sposobem technicznym będzie nanoszenie jednej czy kilku informacji na mapę konturową, wykonywaną na przezroczystej kalce, tak aby te mapy można na siebie z naniesionymi informacjami wzajemnie nakładać. Gdy zaczniemy mapy różnych zjawisk dla nas ważnych nakładać na siebie,

zobaczymy, jakie struktury przestrzenne powtarzają się, tzn. gdzie granice, które przebiegają między obszarami wyznaczonymi tym lub innym kryterium, pokrywają się ze sobą. I to pozwoli nam zaprojektować optymalną rejonizację. Ten sam proceder będziemy musieli zastosować na planach wielkich miast, tych, które będą wymagały podzielenia na kilka rejonów.

Po hipotetycznym kartograficznym zaprojektowaniu rejonów będziemy mogli podjąć próbę ich opisu, tzn. scharakteryzowania każdego z tych rejonów jako terenu ewangelizacji, biorąc pod uwagę wszystkie kryteria, o których wspominałem przed chwilą. Pisząc tę charakterystykę będziemy się mogli zorientować, czy udało nam się nasza procedura, tzn. czy rzeczywiście otrzymaliśmy takie jednostki, które dadzą się opisać jako całość. I wtedy będziemy mogli przystąpić do sporządzenia mapy szczegółowej danego rejonu, tzn. mapy, której wielkość byłaby podobna do wielkości mapy województwa na poprzednim etapie, na której już uwzględnimy zjawiska bardziej szczegółowe i bezpośrednio nas interesujące, a więc mapy, na których zlokalizujemy poszczególne domy opieki, poszczególne internaty, te ośrodki, w których domyślamy się symboli białych plam

Adam Stanowski

IV POWSTANIE REJONU I REJONOWEJ DIAKONII EWANGELIZACJI

1. Wstępny plan rejonizacji kraju dla celów wielkiej ewangelizacji przygotowuje pracownia socjograficzna Centralnej Diakonii Ewangelizacji w oparciu o dostępny materiał statystyczny, socjograficzny i kartograficzny, przyjmując za punkt wyjścia planowania podział administracyjny Polski na czterdzieści dziewięć województw oraz uwzględniając granice diecezji, w ramach których muszą mieścić się zaplanowane rejony.

2. Centralna Diakonia Ewangelizacji (CDE) w porozumieniu z Centralną Diakonią Jedności (CDJ) tworzy swoje komórki w diecezji pod nazwą diecezjalna diakonia ewangelizacji.

Diecezjalna diakonia ewangelizacji (DDE) mając lepsze rozeznanie swojego terenu, przygotowuje ostateczny i szczegółowy plan rejonizacji swojego terenu i przedstawia do zatwierdzenia CDE.

DDE stara się także w poszczególnych, wytypowanych przez siebie rejonach, nawiązać bezpośrednie kontakty z osobami, które mogłyby wejść do diakonii ewangelizacji w poszczególnych rejonach, starając się je przekonać i zapalić do tej sprawy.

3. Po tych etapach wstępnych przygotowania rejonizacji, następuje krok decydujący. Stanowią go pertraktacje z właściwymi moderatorami diecezjalnymi, gdzie przedstawiciele DDE (Jeśli to możliwe przy udziale przedstawiciela CDE) przedstawiają swoje propozycje rejonizacji - rezultat swoich prac przygotowawczych. Moderatorzy, mając na uwadze własne rozeznanie terenu oraz możliwości i potrzeb ewangelizacyjnych, ustalają ostateczny plan rejonizacji swoich diecezji. Po uzyskaniu aprobaty biskupa ordynariusza albo osoby przez niego upoważnionej (np. referat

duszpasterski kurii) oraz wytypowaniu moderatorów rejonowych, uzyskaniu ich zgody i ewentualnie wymaganej aprobaty, rejonizacja z fazy przygotowawczej planowania wchodzi w fazę realizacji.

W całym tym etapie przygotowawczym należy pamiętać, że DDE (oraz CDE) mają głos doradczy, pomocniczy, natomiast decyzja ostateczna należy do moderatorów diecezjalnych. W razie trudności uzgodnienia stanowisk można zwrócić się o pośrednictwo do Moderatorsa Krajowego Ruchu Światło - Życie.

4. Na etapie planowania rejonizacja musi być pełna, nie może być w Polsce terenów nie objętych nią. Na etapie realizacji natomiast należy kierować się realnymi możliwościami, które aktualnie się otwierają, zadawając się np. tworzeniem jednego lub drugiego rejonu w diecezji, gdzie ewangelizacja może się już rozpocząć a pozostawiając tworzenie dalszych rejonów na później, tak iż ewangelizacja może rozwijać się sukcesywnie i nie musi od razu rozpocząć się we wszystkich rejonach diecezji.

5. W całym procesie rejonizacji należy stosować zasadę pomocniczości. Jeżeli zawodzi jakieś ogniwo struktury - może w jego kompetencje wejść ogniwo nadrzędne. Można również bezpośrednio pertraktować z moderatorem rejonowym, gdy nie włącza się moderator diecezjalny (lub w danej diecezji nie spełnia aktualnie nikt tej funkcji).

We wszystkich tych wypadkach należy jednak sponować, że dany moderator rejonowy posiada zgodę swojego biskupa lub właściwej instancji nadrzędnej.

6. Z chwilą wydzielenia rejonu i ustanowienia moderatora rejonowego on przejmuje zadanie utworzenia zespołu ewangelizacyjnego i jego przygotowania do czekających go zadań. DDE służy mu pomocą, zapoznając go z osobami pragnącymi wejść do RDEW i mającymi odpowiednie kwalifikacje.

7. Załączek RDEW powstaje wtedy, gdy znajdzie się przynajmniej trzech odpowiednich i chętnych ludzi i gdy zaczną się oni regularnie, co tydzień spotykać z moderatorem rejonowym na wspólnej modlitwie, dzieleniu się Słowem Bożym i omawianiu bieżących zadań. Natomiast formalne erygowanie RDEW może nastąpić dopiero wtedy, gdy zbierze się zespół przynajmniej dwunastu osób zdecydowanych na włączenie się do tej diakonii. Może się to dokonać przez publiczne udzielenie błogosławieństwa i misji podczas rejonowego dnia wspólnoty Ruchu.

8. W rejonach Ruchu Światło - Życie już istniejących i działających zespół RDEW może powstać z istniejącej już rejonowej diakonii jedności. Zależnie od stopnia jej rozwoju i organizacji należy rozwinąć jej funkcje w dziedzinie ewangelizacji i diakonii wyzwolenia, nie umniejszając przy tym w niczym działalności dotychczasowej. W wypadku powoływania zupełnie nowych zespołów RDEW trzeba zacząć od funkcji związanych z planem ACR i podejmować później stopniowo inne zadania rejonowej diakonii jedności.

9. W skład rejonowej diakonii ewangelizacji i wyzwolenia wchodzi następujące osoby:

a) moderator rejonowy (ewentualnie specjalny moderator ewangelizacji

- rejonu jako pomocnik moderatora rejonowego);
- b) animator RDEW - zastępca i główny pomocnik moderatora, odpowiedzialny za ducha wspólnoty i współdziałania w całym zespole, za przygotowanie i realizację planu ewangelizacji rejonu (strategię); oraz osoby odpowiedzialne:
- c) za zorganizowanie i podtrzymywanie "zaplecza modlitwy" przed i w czasie ewangelizacji - diakonia modlitwy;
- d) za wszelkie materiały drukowane potrzebne do ewangelizacji - diakonia słowa;
- e) za zorganizowanie i przygotowanie zespołów ewangelizacyjnych dla poszczególnych parafii, w których odbędzie się ewangelizacja - diakonia formacji diakonii;
- f) za sprawy techniczne (wyświetlanie filmu itp.) - diakonia środków przekazu;
- g) za środki finansowe - diakonia funduszu ewangelizacyjnego;
- h) za wszelkie przewozy (osób i rzeczy) związane z ewangelizacją (najlepiej kierowca dysponujący samochodem) - diakonia transportu;
- i) za realizację wszystkich etapów przygotowawczych do ewangelizacji z filmem "Jezus" w danej parafii - diakonia preewangelizacji;
- j) za ewangelizację towarzyszącą wyświetlaniu filmu "Jezus" - diakonia ewangelizacji towarzyszącej;
- k) za pracę w grupach (studium biblijne) po ewangelizacji z filmem - diakonia postewangelizacji;
- l) za trzecią fazę realizacji planu Ad Christum Redemptorem - Krucjatę Wyzwolenia Człowieka - diakonia wyzwolenia.

10. Rejonowa diakonia ewangelizacji i wyzwolenia (RDEW) składa się więc z dwunastu osób. Jest to zespół pełny nierozbudowany. Każdy członek diakonii może i powinien dobrać sobie pomocników, tworząc w ten sposób podzespół RDEW. Wtedy RDEW jest zespołem pełnym rozbudowanym. Jeżeli zachodzi taka konieczność, jedna osoba może także łączyć pewne funkcje, które dadzą się z natury rzeczy pogodzić (np.: diakonia słowa i funduszu ewangelizacyjnego; diakonia środków przekazu i transportu). Każdy członek RDEW, który tworzy zespół pomocniczy do wykonania zadań powierzonej sobie diakonii staje się animatorem tego zespołu.

11. Członkowie RDEW powinni być przygotowani do spełniania swoich funkcji przez odpowiednią formację. Zasadniczo powinni oni mieć ukończoną podstawową formację deuterokatechumenalną w Ruchu Światło - Życie w zakresie I, II i III stopnia. Jeżeli jej nie ukończyli, powinni ją kontynuować równoległe do działalności ewangelizacyjnej w ramach RDEW.

Formacja specjalna, przygotowująca do wykonania zadań RDEW powinna się dokonać przez uczestnictwo:

- a) w KODA (w kursie oazowym dla animatorów) lub ORAE (w oazie rekolekcyjnej animatorów ewangelizacji),
- b) ewentualnie w seminarium życia według Ducha (dla ogólnego rozbudzenia życia w Duchu Świętym i życia modlitwy),
- c) w ORDJ (w oazie rekolekcyjnej diakonii jedności),
- d) w OAW (w oazie animatorów wielkiej ewangelizacji) - która daje pełne

przygotowanie do ewangelizacji w ramach planu ACR (i daje tyle co uczestnictwo w KODA bądź w ORAE i w ORDJ łącznie, a więc zastępuje tamte programy formacyjne),

e) w dalszym etapie formacji (np. w drugim roku) członkowie RDEW powinni uczestniczyć w ORDW (w oazie rekolekcyjnej diakonii wyzwolenia).

12. Diecezjalna diakonia ewangelizacji wspomaga proces formowania się diakonii rejonowych (RDEW) szczególnie poprzez przeprowadzanie wspólnie z diecezjalną diakonią jedności (DDJ) dni jedności, gdzie spotykają się przedstawiciele tych tworzących się lub istniejących już diakonii na wymianę doświadczeń i świadectw oraz wspólną modlitwę.

V ZASADY I PLAN DZIAŁANIA REJONOWEJ DIAKONII EWANGELIZACJI I WYZWOLENIA

1. Podstawową zasadą działania RDEW jest zasada działania systematycznego w duchu wiary i modlitwy. Wyraża się to w regularnych, cotygodniowych spotkaniach całego zespołu, których stałym elementem musi być dzielenie się słowem Bożym, modlitwa i omawianie bieżących zadań wynikających z podjętej odpowiedzialności za ewangelizację rejonu (sprawozdania i nowe zadania). W ten sposób formuje się wspólnota RDEW, stając się żywą komórką będącą właściwym podmiotem działania ewangelizacji, podmiotem, który stając w postawie wiary i modlitwy wobec wzywającego Słowa Bożego wyzwala Jego moc. Powstanie i istnienie takiego podmiotu jest istotnym warunkiem owocnej ewangelizacji.

2. Dlatego troska o wewnętrzny, duchowy oraz zewnętrzny, ilościowy wzrost tego podmiotu ewangelizacji według planu Ad Christum Redemptorem powinna zajmować pierwsze miejsce w świadomości członków RDEW. W razie stwierdzenia braków dotyczących istnienia i życia tej wspólnoty, trzeba pomyśleć najpierw o pewnych środkach ożywienia czy rozbudzenia, takich jak wspólne uczestnictwo w ORAE czy w seminarium życia według Ducha czy przynajmniej w oazie modlitwy.

3. Drugą zasadą działania, którą stale należy mieć na uwadze, jest zasada działania kolegialnego w duchu solidarności i pomocniczości. Oznacza to, że wszyscy członkowie RDEW - chociaż istnieje wśród nich podział zadań i funkcji, a więc pewna specjalizacja - czują się odpowiedzialni za cały przebieg ewangelizacji i gotowi są wzajemnie się wspomagać i zastępczo przyjmować funkcje innych, jeżeli tego wymaga aktualna sytuacja, np. pewne zadania będą do wypełnienia dopiero później, w kolejnej fazie ewangelizacji, odpowiedzialni za nie wspomagają tych, którzy już podjęli swoje zadania, którzy już są w akcji itp.

4. Pierwszym zadaniem RDEW, która już się zawiązała i zaczyna żyć jako podmiot ewangelizacji jest rozpoznanie sytuacji ewangelizacyjnej w swoim rejonie i uświadomienie sobie zakresu i treści swojej odpowiedzialności. To rozpoznanie będzie inspirowało stałą modlitwę, aby „Duch Święty zstąpił i odnowił oblicze tej Ziemi” oraz planowanie strategii ewangelizacji rejonu. Rozpoznanie terenu powinno dokonywać się w oparciu o dane zebrane z różnych dostępnych źródeł pisanych oraz o wywiady

przeprowadzane przez członków zespołu w różnych środowiskach.

5. RDEW dąży do tego, aby jak najprędzej zorganizować rejonową oazę modlitwy, która odbywać się będzie co miesiąc, aby dzięki niej sprawa realizacji planu Ad Christum Redemptorem stała się przedmiotem publicznych modłów i aby przez modlitwę jak najwięcej ludzi zapalić do zaangażowania się w to dzieło.

6. RDEW przygotowuje się do wypełnienia swoich zadań przede wszystkim przez przeprowadzenie całej akcji ewangelizacyjnej z filmem „Jezus” bezpośrednio w jednej miejscowości (parafii) według wskazań zawartych w części II tego podręcznika, przyjmując i wykonując zadania lokalnej diakonii ewangelizacji. Powinna to być parafia, która jest siedzibą rejonu, moderatora rejonowego i jego diakonii. W ten sposób RDEW zdobywa doświadczenie jak przebiega ewangelizacja lokalna i może potem właściwie kierować przygotowaniem ewangelizacji w innych miejscowościach (parafiach) swojego rejonu. Może również udzielać należytych informacji i - w oparciu o własne przeżycie i świadectwo - zachęcać do przyjęcia ewangelizacji z filmem „Jezus”.

7. Po rozpoznaniu sytuacji rejonu i opracowaniu wstępnego planu strategii rejonu następuje kluczowy etap przekonywania proboszczów i innych duszpasterzy do dzieła ewangelizacji oraz uzyskiwania ich zgody na przeprowadzenie ewangelizacji według proponowanej metody i planu. Może się to dokonywać przez indywidualne rozmowy i przez wspólne zebranie wszystkich zainteresowanych duszpasterzy rejonu. Po zasadniczym zaakceptowaniu planu ewangelizacji ustala się terminy akcji ewangelizacyjnej w poszczególnych parafiach i miejscowościach.

8. Z kolei można przystąpić do następnego decydującego etapu przygotowania ewangelizacji, którym jest formowanie zespołów lokalnej diakonii ewangelizacji dla tych parafii (miejscowości), w których będzie przeprowadzana ewangelizacja. Szczegóły dotyczące składu osobowego i zadań tej diakonii podane są w II części podręcznika. Zadaniem RDEW jest wspomaganie duszpasterza (moderatora) lokalnego w dobieraniu ludzi do zespołu ewangelizacyjnego (w tym celu może przeprowadzić w parafii ewangelizację wstępną; zob. cz. III, I) oraz w ich przygotowaniu do wykonania czekających ich zadań.

9. Szkolenie członków lokalnej diakonii ewangelizacji (LDE), zwłaszcza animatorów poewangelizacyjnych spotkań biblijnych, dokonuje się głównie przez czterodniowe oazy rekolekcyjne animatorów ewangelizacji. Są przewidziane dwie formy tych ORAE: forma pełna, zamknięta, z czterodniowym pobytem w jakimś ośrodku rekolekcyjnym oraz forma niepełna, otwarta, zwana małą ewangelizacją, polegająca na kilku spotkaniach wieczornych oraz na dłuższych spotkaniach w sobotę i niedzielę. ORAE w formie pełnej organizowane będzie głównie w diecezjach. Małą ewangelizację przeprowadzić powinna rejonowa diakonia ewangelizacji i wyzwolenia. Pomoce do jej przeprowadzenia zawiera część III podręcznika.

10. W przeprowadzaniu ewangelizacji z filmem „Jezus” w poszczególnych parafiach (miejscowościach) rejonu zespół RDEW współpracuje z danym zespołem lokalnej diakonii ewangelizacji. Ewangelizacja jest wspólnym

działaniem obu zespołów na wszystkich etapach (preewangelizacji, ewangelizacji i postewangelizacji). Poszczególni członkowie RDEW współpracują z odpowiednimi członkami LDE. Współdziałanie zespołu RDEW i LDE w przeprowadzaniu ewangelizacji lokalnej jest podstawowym założeniem strategii planu wielkiej ewangelizacji ACR.

11. RDEW planuje, przygotowuje i przeprowadza również specjalne ewangelizacje w środowiskach specyficznych, trudnych czy zamkniętych swego rejonu np. w zakładach pracy, w szpitalach, hotelach robotniczych, wśród ludzi z marginesu społecznego itp.

12. RDEW przygotowuje stopniowo dla swego rejonu stacje Krucjaty Wyzwolenia Człowieka i zespół ludzi (diakonia wyzwolenia) w celu zrealizowania trzeciego etapu planu wielkiej ewangelizacji ACR, etapu Krucjaty Wyzwolenia Człowieka (KWC).

13. RDEW wykorzystuje szczególnie rejonowe dni wspólnoty animatorów i diakonii oraz całego Ruchu Światło - Życie, aby wszystkich jego członków - włączyć do współpracy w realizacji wielkiego planu ewangelizacji Ad Christum Redemptorem.

14. RDEW współdziała ściśle z moderatorem diecezjalnym oraz diecezjalną diakonią jedności Ruchu a także z diecezjalną diakonią ewangelizacji, szukając w niej pomocy w spełnianiu swoich zadań i uczestnicząc w organizowanych przez nią dniach jedności.

VI SZCZEGÓŁOWE ZADANIA CZŁONKÓW RDEW

Skład osobowy RDEW jest paralelny do składu osobowego lokalnej (parafialnej) diakonii ewangelizacji. Zadania są również paralelne, często te same, tylko podejmowane w innym zakresie. Odpowiednie diakonie RDEW służą pomocą współpracując z lokalną diakonią ewangelizacji w przeprowadzaniu ewangelizacji w jej parafii.

1. Zadania moderatora rejonowego

1. Moderator rejonowy (MR) jest w znaczeniu ściślejszym podmiotem ewangelizacji rejonu i czuje się za tę sprawę odpowiedzialny przed Panem oraz przed tymi, którzy ponoszą tę odpowiedzialność w zakresie szerszym i na szczeblu nadrzędnym. Może nim być moderator rejonowy Ruchu Światło - Życie czuwający nad całością spraw Ruchu, albo jego współpracownik wyłącznie do spraw ewangelizacji.

2. MR ustanawia moderator diecezjalny z upoważnienia swojego biskupa ordynariusza lub biskup ordynariusz na prośbę moderatora diecezjalnego. MR troszczy się przede wszystkim o to, aby działać zawsze w jedności ze swoim biskupem oraz moderatorem diecezjalnym.

3. MR jako pierwsze swoje zadanie widzi zorganizowanie i uformowanie zespołu rejonowej diakonii ewangelizacji i wyzwolenia jako kolegialnego podmiotu ewangelizacji, z którym mógłby dzielić swoją odpowiedzialność przed Panem. Samo powstanie takiego podmiotu należy uważać za pierwszorzędną owoc ewangelizacji. MR ustanawia odpowiedniego animatora RDEW jako swojego zastępcę i pomocnika, który go wspiera w organizowaniu i formowaniu tego kolegialnego podmiotu.

4. MR zabiega o to, aby powstający zespół, chociażby istniał dopiero w stadium załączkowym, czym prędzej rozpoczął systematyczne, cotygodniowe spotkania w duchu wiary i modlitwy, stając się dzięki temu żywą komórką w systemie diakonii ewangelizacji. W wypełnianiu tego zadania wspomaga go animator RDEW, zapewniający ciągłość spotkań, gdy moderator ze względu na inne obowiązki nie może w nich uczestniczyć.
5. Po zorganizowaniu i uformowaniu zespołu RDEW moderator rejonu przedstawia go moderatorowi diecezjalnemu w celu formalnego erygowania go i udzielenia mu misji.
6. MR jest odpowiedzialny za uzupełnienie formacji RDEW, zarówno w zakresie formacji podstawowej jak i specjalnej, przygotowującej do diakonii w ramach wielkiej ewangelizacji według planu ACR.
7. MR troszczy się o to, aby wszelka działalność zespołu RDEW prowadzona była w duchu modlitwy, kolegialnie i solidarnie z zastosowaniem zasady pomocniczości.
8. MR stara się dobrze rozpoznać sytuację ewangelizacyjną w swoim rejonie, aby stale mieć w świadomości zakres i treść swojej odpowiedzialności i móc opracować na podstawie tej analizy plan strategii ewangelizacji rejonu.
9. W szczególności MR stara się przekonać i zdobyć dla dzieła ewangelizacji według planu ACR proboszczów oraz innych duszpasterzy w swoim rejonie, ustalając w porozumieniu z nimi szczegółowy terminarz ewangelizacji w rejonie.
10. W przekonaniu, że owoce ewangelizacji zależą szczególnie od modlitwy, MR inspiruje i przeprowadza oazy modlitwy w swoim rejonie, dopóki zorganizowanie oaz modlitwy w jego rejonie nie jest możliwe, pomaga (w miarę swoich możliwości) w przeprowadzeniu oaz modlitwy w najbliższym rejonie.
11. W przygotowaniu ewangelizacji MR współpracuje z diecezjalną diakonią ewangelizacji, korzystając z jej pomocy i wysyłając przedstawicieli swojego rejonu na organizowane przez nią dni jedności.
12. MR stara się poprzez rejonowe dni wspólnoty animatorów i diakonii oraz ogółu członków Ruchu włączyć wszystkich do dzieła wielkiej ewangelizacji.
13. Przygotowując ewangelizację w poszczególnych parafiach (miejscowościach) swojego rejonu, MR przeprowadza - bądź osobiście bądź wyszukując innych odpowiednich księży - małą ewangelizację (wcześniej, jeśli potrzeba, ewangelizację wstępną) w celu przygotowania członków lokalnej diakonii ewangelizacji, szczególnie animatorów spotkań biblijnych poewangelizacyjnych.
14. W toku samej ewangelizacji w poszczególnych parafiach (miejscowościach) rejonu MR czuwa, aby wszystko przebiegało według wskazań tego podręcznika oraz aby poszczególni członkowie RDEW należycie wykonywali swoje funkcje we współdziałaniu z odpowiednimi członkami LDE.
15. Osobiste zaangażowanie się MR w ewangelizację będzie polegało na wygłoszeniu konferencji (homilii) na początku i na końcu tygodnia

ewangelizacyjnego - a także w trakcie nabożeństw ewangelizacyjnych. Jeżeli nie może zaangażować się osobiście, musi znaleźć i przygotować odpowiednich zastępców.

16. MR planuje i przygotowuje, w miarę potrzeby ewangelizację w środowiskach specjalnych w swoim rejonie (np., zakłady pracy, szpitale itp.).

17. MR czuje się odpowiedzialny również za ewangelizację w rejonach sąsiednich, póki tam nie znajdują się moderatorzy i zespoły RDEW zdolne do przyjęcia odpowiedzialności.

18. MR wymaga sprawozdań od wszystkich członków RDEW z zakresu ich odpowiedzialności.

2. Zadania animatora RDEW.

1. Animator RDEW (dalej: A) jest zastępcą i głównym pomocnikiem MR i jego zakres odpowiedzialności - z wyłączeniem tego, co z natury rzeczy dotyczy tylko MR - pokrywa się w zasadzie z zakresem odpowiedzialności MR.

2. A troszczy się głównie o ożywienie zespołu właściwym duchem modlitwy, służby i jedności.

3. A - w porozumieniu z MR - zwołuje regularne spotkania zespołu, przygotowuje program, przewodzi im w razie nieobecności MR.

4. A prowadzi kronikę zespołu, gdzie wpisuje sprawozdanie z każdego spotkania. Może to zadanie przekazać swojemu pomocnikowi, przejmującemu funkcję sekretarza RDEW.

5. A pomaga szczególnie MR w rozpoznawaniu sytuacji ewangelizacji rejonu (analiza socjologiczna) oraz w opracowywaniu strategii ewangelizacji tego rejonu. Również do tych zadań A może mieć specjalnego pomocnika.

6. A przejmuje wszelkie polecenia wydawane przez MR, przekazuje je właściwym wykonawcom i pilnuje ich realizacji zgłaszając o tym MR. Prowadzi specjalny zeszyt, gdzie notuje polecenia, osoby odpowiedzialne za ich wykonanie i uwagi o ich wykonaniu. Ze względu na to swoje zadanie A powinien w charakterze sekretarza uczestniczyć we wszelkich spotkaniach i konferencjach organizowanych przez MR.

7. Zadaniem A jest również gromadzenie wszelkiej dokumentacji z przeprowadzonej ewangelizacji w poszczególnych parafiach czy miejscowościach (dane statystyczne, sprawozdania, świadectwa, nagrania, fotografie itp.). Dokumenty zasługujące na szczególną uwagę (zwłaszcza świadectwa) powinien przysyłać do redakcji Biuletynu Wielkiej Ewangelizacji „Ad Christum Redemptorem” wydawanego przez CDE. Zadanie powyższe może wykonywać sekretarz lub ktoś specjalnie do tego zaangażowany (kronikarz).

8. Pomocnicy A (sekretarz, ktoś od socjologii i strategii, kronikarz) mogą tworzyć w ramach RDEW podzespół animatorski, którego A jest animatorem.

9. A modli się stale szczególnie o dar zrozumienia swoich zadań zgodnie z wizją Boga i o poczucie odpowiedzialności oraz o siły na miarę swoich

zadań.

3. Zadania diakonii modlitwy

1. Diakonia modlitwy (DM) odpowiedzialna jest za zorganizowanie i podtrzymywanie „zaplecza modlitwy” przed, w czasie i po ewangelizacji.
2. DM, której funkcje może na początku pełnić jedna osoba, powinna czym prędzej przekształcić się w grupę modlitewną na usługach dzieła wielkiej ewangelizacji w rejonie. Animator tej grupy reprezentuje ją wtedy w ramach RDEW.
3. DM powinna być ożywiona głębokim przekonaniem, że od modlitwy zależy w głównej mierze owocność ewangelizacji i dlatego musi ona jej towarzyszyć na wszystkich etapach (przed, w czasie, po). DM stara się innym osobom zaangażowanym w dzieło ewangelizacji zaszczepić to przekonanie.
4. DM - jeśli jest już grupą modlitewną - przejmuje wszelkie szczegółowe intencje związane z przygotowaniem, przeprowadzeniem i kontynuacją ewangelizacji 1 modli się w tych intencjach - indywidualnie lub na spotkaniach modlitewnych - jako "ewangelizacyjne pogotowie modlitewne".
5. DM stara się mobilizować jak najwięcej ludzi (zakonników, chorych, członków innych grup modlitewnych) do modlitwy w intencjach ewangelizacji. Czyni to przez listy i osobiste kontakty.
6. DM uczestniczy w oazach modlitwy organizowanych w diecezjach i zachęca do uczestnictwa w nich innych. Dąży do zorganizowania jak najszybciej własnej rejonowej oazy modlitwy, która odbywać się będzie co miesiąc i za tę sprawę czuje się szczególnie odpowiedzialna. Zaprasza na oazy modlitwy ludzi z parafii, w których przygotowywana jest ewangelizacja.
7. DM stara się dopomóc w znalezieniu w każdej parafii (miejsowości), w której będzie prowadzona ewangelizacja, osoby, która podejmie się odpowiedzialności za diakonię modlitwy (wchodząc w tym charakterze do zespołu LDE) i która z czasem utworzy wokół siebie lokalną grupę modlitewną. Osób takich należy szukać wśród uczestników oaz modlitwy. Rejonowa DM stara się być w stałym kontakcie z lokalną diakonią modlitwy tych parafii, w których przeprowadzana jest ewangelizacja.
8. DM, jeśli jest do tego przygotowana, może przeprowadzać „seminaria życia według Ducha”, aby przez rozbudzanie i pogłębianie życia wewnętrznego i otwieranie uczestników na dary Ducha Świętego formować metodami właściwymi dla odnowy w Duchu Świętym (odnowa charyzmatyczna) kandydatów do lokalnej diakonii ewangelizacji.
9. DM wyszukuje również 1 przygotowuje ludzi do dawania świadectwa, które stanowi integralny element ewangelizacji 1 powinno być dawane w różnych stosownych momentach.

4. Zadania diakonii słowa

1. Diakonia słowa (DS) odpowiedzialna jest za dostarczanie we właściwym czasie i w potrzebnych ilościach wszelkiego rodzaju pomocy drukowanych

oraz audiowizualnych (kasety, przezrocza) potrzebnych w dziele ewangelizacji na poszczególnych etapach. Zadaniem rejonowej DS nie jest przy tym zasadniczo produkcja czy reprodukcja tych materiałów, ale dystrybucja (rozdzielanie).

2. DS powinna mieć do dyspozycji swój lokal, gdzie materiały mogą być przechowywane i gdzie mogą być przez zainteresowanych pobierane.

3. DS sprowadza wszelkie materiały potrzebne do ewangelizacji z diecezjalnej diakonii słowa lub - jeżeli ta nie jest zorganizowana i nie funkcjonuje należycie - bezpośrednio z diakonii słowa właściwego punktu CDJ. Dopuszczane jest i zalecane pomnażanie tekstów we własnym zakresie, o ile nadrzędna diakonia słowa nie potrafi zaspokoić zapotrzebowania.

4. DS dostarcza materiałów bądź innym członkom RDEW zgodnie z ich specjalnymi zadaniami (np. diakonia modlitwy, diakonia formacji diakonii) bądź osobom sprawującym diakonię, słowa w ramach LDE. Rejonowa DS współpracuje więc z kolporterami poszczególnych lokalnych diakonii ewangelizacji, sama natomiast zasadniczo nie zajmuje się kolportażem bezpośrednim.

5. Głównym tekstem rozprowadzanym w czasie ewangelizacji, który potrzebny jest w jak największych ilościach, jest Ewangelia św. Łukasza.

6. Rozpowszechnianie materiałów w żadnym wypadku nie może być traktowane jako handel i czynność zarobkowa. Natomiast według ustalonych norm można będzie przyjmować ofiary na zwrot kosztów druku. Ewentualne nadwyżki należy traktować jako sumy przechodnie do przekazania na Fundusz Ewangelizacyjny.

7. DS rozpowszechnia wyłącznie materiały pochodzące z Wydawnictwa Światło - Życie i związane z ewangelizacją w znaczeniu ściślejszym i szeroko pojętym. (powyższe nie dotyczy tego, co określa pkt 5).

8. DS pamięta o stałej modlitwie w intencji rozpowszechnianego słowa, aby przynosiło ono owoc dzięki łasce Boga.

5. Zadania diakonii środków przekazu (i transportu)

1. Diakonię środków przekazu (DSP) pełni przede wszystkim operator filmu. Otrzymuje on do dyspozycji kopię filmu „Jezus” oraz projektor filmowy i przejmuje odpowiedzialność za całą stronę techniczną związaną z wyświetlaniem filmu w ramach wielkiej ewangelizacji w poszczególnych parafiach (miejscowościach).

2. Operator filmu powinien posiadać odpowiednie przygotowanie techniczne i zaświadczenie uprawniające do wyświetlania publicznego filmów wydane przez kompetentną instancję. V razie braku powyższych kwalifikacji powinien odbyć odpowiedni kurs.

3. Operator filmu zależny jest bezpośrednio od DSP diecezjalnej diakonii ewangelizacji. Stamtąd otrzymuje, po zweryfikowaniu jego kwalifikacji, kopie filmu oraz upoważnienie; wobec niej jest odpowiedzialny,

4. Operator filmu odpowiada za właściwe i maksymalne wykorzystanie kopii filmu, za jej zabezpieczenie przed zniszczeniem. Prowadzi książkę projekcji wg wzoru otrzymanego z DSP diecezjalnej diakonii ewangelizacji.

5. Operator filmu (lub jego pomocnik) troszczy się także o stan techniczny i konserwację projektora, potrafi dokonywać bieżących napraw, posiada konieczne części zamienne (lampy!), jeśli to możliwe rezerwowy projektor.
6. Operator (lub ktoś z jego zespołu) troszczy się także o ekran, który gwarantowałby jak najwyższą jakość projekcji. Należy mieć ekran własny, składany, i znać dobrze oraz stosować normy dotyczące wielkości ekranu w stosunku do wielkości pomieszczenia, w którym będzie się odbywać projekcja.
7. Operator (lub ktoś z zespołu) powinien również orientować się w sprawach związanych z nagłośnieniem, aby zapewnić optymalną słyszalność i akustykę w czasie projekcji filmu. Ten sam człowiek powinien być obeznany z obsługą czy instalacją mikrofonów, jeśli będą one potrzebne w czasie ewangelizacji. Winien również zatroszczyć się o rzutnik do tekstów pieśni i piosenek.
8. Operator filmu i inni członkowie rejonowej DSP współdziałają z odpowiednią diakonią lokalną. Przed każdą projekcją trzeba uzgodnić podział zadań i odpowiedzialności, operator powinien skontrolować, czy zadania zlecone lokalnej DSP zostały rzeczywiście i sumiennie wykonane. Jakaś drobna usterka czy awaria techniczna może bowiem zniweczyć efekt ewangelizacji przeprowadzanej za pomocą filmu.
9. Z DSP związana jest ściśle diakonia transportu, odpowiedzialna za wszelkie przewozy (osób i rzeczy) związane z ewangelizacją. Będą to przede wszystkim przewozy związane z projekcją filmu w jakiejś miejscowości. Jeśli to możliwe, w zespole powinien znaleźć się kierowca dysponujący własnym samochodem. W ostateczności ktoś odpowiedzialny za organizowanie przejazdów i przewozów, ilekroć będzie to potrzebne.
10. Zrobiwszy wszystko, co do nich należy, z jak największą starannością i poczuciem odpowiedzialności, członkowie DSP pamiętają, że istotne owoce ewangelizacji zależą ostatecznie od modlitwy i łaski Bożej.

6. Zadania diakonii funduszu ewangelizacyjnego

1. Diakonia funduszu ewangelizacyjnego (DFE) przejmuje odpowiedzialność za wszystkie środki finansowe potrzebne dla dzieła ewangelizacji ACR. Odpowiedzialność ta dotyczy gromadzenia tych środków oraz ich wydatkowania.
2. DFE powinna przejąć osoba starsza, godna zaufania. Prowadzi ona uproszczoną dokumentację środków wpływających i wydatkowanych, według zasad ustalonych przez centralę DFE. Odpowiedzialna jest bezpośrednio przed moderatorem rejonowym oraz DFE diecezjalnej diakonii ewangelizacji.
3. Środki finansowe na fundusz ewangelizacyjny pochodzą zasadniczo z dwóch źródeł:
 - a) „Fundusz słowa” czyli ofiary składane z okazji nabywania różnego rodzaju druków związanych z ewangelizacją;
 - b) "Fundusz ewangelizacyjny" czyli ofiary składane bezpośrednio na cele ewangelizacyjne przez różnych ofiarodawców i przy różnych okazjach.
4. Fundusz słowa. Przekazuje go diakonia słowa z nadwyżek powstałych

po pokryciu kosztów wydawniczych rozpowszechnianych materiałów. Fundusz ten zasadniczo przeznaczony jest na wykonywanie nowych druków i pokrywanie ich kosztów (druki są rozpowszechniane bezpłatnie) bądź na powiększenie zapasu tych druków, które będą mogły być w ten sposób rozpowszechniane.

5. Fundusz ewangelizacyjny w ściślejszym znaczeniu może powstawać:

a) z okazji jednorazowych dotacji i ofiar;
b) ze stałych składek na "Fundusz Ewangelizacyjny Ruchu Światło - Życie" zbieranych przez upoważnionych kwestorów; z kolekt gromadzonych w kościołach, gdzie odbyła się ewangelizacja z filmem "Jezus".

6. Odnośnie do punktu c/ ustala się, że nie należy gromadzić żadnych ofiar bezpośrednio w powiązaniu z projekcją filmu. Natomiast za zgodą miejscowego duszpasterza można zorganizować zbiórkę (kolektę) - na Fundusz Ewangelizacyjny w kościele lub przed kościołem w niedzielę zamykającą tydzień ewangelizacyjny w danej parafii. Rejonowa DFE przygotowuje i przeprowadza tę kolektę w porozumieniu z lokalną (parafialną) DFE.

7. Wydatkowanie zebranych środków finansowych, dokonuje się według następującego klucza:

a) pokrycie faktycznych kosztów związanych z ewangelizacją lokalną
b) pokrycie faktycznych kosztów związanych z działalnością RDEW
c) przekazanie nadwyżki na centralny Fundusz Ewangelizacyjny za pośrednictwem DFE diecezjalnej diakonii ewangelizacji.

8. O wydatkach punktu a/ i b/ decydują: moderator lokalny i moderator rejonowy z DFE. Sprawozdanie składa się wobec OFE diecezjalnej diakonii ewangelizacji, które z kolei przedkłada sprawozdanie wobec Kolegium Funduszu Rewizyjnego przy Centralnej Diakonii Ewangelizacji.

9. Członkowie OFE pamiętają szczególnie o modlitwie dziękczynnej oraz o modlitwie w intencji ofiarodawców. W trudnościach finansowych szukają najpierw rozwiązania w modlitwie.

7. Zadania diakonii formacji diakonii

1. Diakonia formacji diakonii (DFD) przejmuje odpowiedzialność za kluczowe i decydujące zadanie w przygotowaniu ewangelizacji, jakim jest zorganizowanie i uformowanie lokalnych lub parafialnych diakonii ewangelizacji. Przygotowanie tych zespołów jest pierwszym warunkiem umożliwiającym przeprowadzenie ewangelizacji w danej parafii czy miejscowości.

2. Przed rozpoczęciem swojej pracy, podejmowanej kolejno na rzecz parafii, w której ma się odbyć ewangelizacja wg ustalonego terminarza, DFO zapoznaje się (korzystając z podręcznika części 11) ze składem osobowym, kwalifikacjami i zadaniami zespołu LDE, który ma być organizowany.

3. w pierwszym etapie DFD kontaktuje się z DFD diecezjalnej diakonii ewangelizacji w sprawie organizowanej przez nią oazy rekolekcyjnej animatorów ewangelizacji, aby wziąć w niej udział i zachęcić do udziału innych członków RDEW lub wytypowane osoby z rejonu.

4. DFD zmierza potem do zorganizowania jednej lub więcej serii ORAE dla swego rejonu, dla osób znanych już z zaangażowania w Ruchu Światło - Życie. Kandydatów należy szukać wśród uczestników rejonowego dnia wspólnoty animatorów i diakonii.
5. Organizowanie zespołu LDE w parafii, w której już uzgodniony został z ks. proboszczem termin ewangelizacji, rozpoczyna się od indywidualnych kontaktów i rozmów. W oparciu o dane uzyskane przez proboszcza, o znajomości z oaz wakacyjnych, z dni wspólnoty, z oaz modlitwy itp. szuka się kandydatów do zespołu LDE. Etap ten należy uważać za zasadniczy i decydujący w przygotowaniu diakonii lokalnej. W indywidualnych rozmowach można zachęcać również do uczestnictwa w ORAE organizowanej na szczeblu diecezji lub rejonu.
6. Następnym etapem jest zorganizowanie małej ewangelizacji - przez kilka wieczorów, z zakończeniem w sobotę i niedzielę. Mała ewangelizacja powinna się zakończyć zasadniczym zorganizowaniem zespołu LDE, co jest równoznaczne z rozpoczęciem ewangelizacji w danej parafii.
7. Z kolei DFD przystępuje do przygotowania animatorów do pracy biblijnej w grupach poewangelizacyjnych. Zasadniczo, jeśli to możliwe, wszyscy członkowie LDE powinni po ewangelizacji z filmem przejąć zadania animatorów grup. Istniejąca również w lokalnej diakonii ewangelizacji DFD zajmuje się wyszukiwaniem i przygotowaniem przyszłych animatorów dla grup poewangelizacyjnych.
8. DFD po zorganizowaniu LDE w danej parafii przenosi się ze swoją działalnością do następnej parafii, gdzie z kolei ma się odbyć ewangelizacja, a utworzony zespół kontaktuje się z diakonią postewangelizacji, która podejmuje współpracę na następnym etapie.
9. Wiedząc o tym, że sam Chrystus powołuje do uczestnictwa w dziele Ewangelii, członkowie DFD polegają przede wszystkim na modlitwie i działają w bliskim kontakcie z DM.

8. Zadania diakonii preewangelizacji

1. Diakonia preewangelizacji (DP) jest odpowiedzialna za wszystkie etapy realizacji planu ACR w danej parafii czy miejscowości poprzedzające wyświetlenie filmu „Jezus”. W zasadzie ten etap przygotowawczy realizuje już zespół lokalnej diakonii ewangelizacji. Zadaniem rejonowej DP jest wspieranie LDE na tym etapie, służyć radą i pomocą, przekazywanie doświadczeń zdobytych w innych parafiach itp.
2. DP współpracuje z LDE od chwili jej ukonstytuowania (czyli od ukończenia ORAE) aż do "niedzieli zasiewu" rozpoczynającej tydzień ewangelizacyjny w parafii. Z chwilą rozpoczęcia właściwej ewangelizacji przenosi się do następnej parafii, gdzie z kolei odbędzie się ewangelizacja.
3. DP uczestniczy w naradzie LDE, na której ustala się szczegółowy terminarz i harmonogram ewangelizacji, służyć radą szczególnie w ustalaniu planu preewangelizacji. Po ustaleniu tego planu służy pomocą w terminowej realizacji poszczególnych zadań.
4. DP służy pomocą poszczególnym członkom LDE omawiając z nimi ich zadania, które powinni wykonać w okresie preewangelizacji lub

przygotować na okres właściwej ewangelizacji, kontaktując ich w razie potrzeby z odpowiednimi członkami RDEW.

5. DP inspirowane szczególnie różne sposoby preewangelizacji polegające na zainteresowaniu środowiska filmem, który będzie wyświetlany i na zaproszeniu na projekcję różnych ludzi, zwłaszcza słabo lub wcale nie związanych z Kościołem.

6. DP modli się szczególnie za cały zespół LDE i poszczególnych jego członków, z którymi współpracuje.

9. Zadania diakonii ewangelizacji towarzyszącej

1. Diakonia ewangelizacji towarzyszącej (DET) projekcji filmu, który jest głównym środkiem ewangelizacji - działa w poszczególnych parafiach czy środowiskach w okresie samej ewangelizacji, trwającej osiem dni - od niedzieli do następnej niedzieli łącznie.

Konieczność wyodrębnienia takiej diakonii wynika ze stwierdzenia, że aczkolwiek film "Jezus" jest głównym środkiem i narzędziem ewangelizacji, to jednak nie jest to środek działający automatycznie, w sposób czysto techniczny, ale że musi jego projekcji towarzyszyć jakieś działanie personalne, oparte na świadectwie żywego słowa. Projekcja filmu będzie się odbywać w ramach nabożeństw i przepowiadania słowa poprzedzającego ją bezpośrednio lub następującego po niej.

2. DET - o której tu mowa - jest więc odpowiednikiem zespołu ewangelizacyjnego w rekolekcjach ewangelizacyjnych prowadzonych według podręcznika "Rekolekcje ewangelizacyjne".

Zespołem tym powinien kierować zasadniczo kapłan - ewangelizator, którego obecność jest nieodzowna. Zespół ten składa się z członków RDEW i LDE działających wspólnie. Jest w nim również zespół muzyczny (lub przynajmniej soliści - śpiew, gitara) oraz ci, którzy przekazują pouczenie i dają świadectwa

3. DET rozpoczyna swoją działalność w niedzielę rozpoczynającą tydzień ewangelizacyjny (w tzw. "niedzielę zasiewu"), kiedy to na wszystkich mszach św. powinny być wygłoszone specjalne homilie oraz krótkie pouczenia (odpowiednie ogłoszenia) i świadectwa.

4. W czasie projekcji filmu (każdorazowej) DET jest odpowiedzialna szczególnie za wytworzenie przez odpowiednie słowo wprowadzające atmosfery religijnej, z wykluczeniem atmosfery widowiskowej, kinowej. Po projekcji powinno być krótkie wezwanie: do przyjęcia Chrystusa, do uczestnictwa w dalszych etapach ewangelizacji. Można pomyśleć również o odpowiednim wykorzystaniu przerw.

5. Po projekcji filmu powinno się odbyć w parafii przynajmniej jedno nabożeństwo ewangelizacyjne z orędziem ewangelizacyjnym (wg wzoru z podręcznika "Rekolekcje ewangelizacyjne") oraz celebrowanie sakramentu pojednania. Przygotowanie i ukształtowanie tych nabożeństw jest zadaniem DET.

6. W niedzielę kończącą tydzień ewangelizacyjny (w tzw. „niedzielę żniwa”) powinny być także homilie i świadectwa. Natomiast nabożeństwo popołudniowe (wieczorne) przejmuje już diakonia postewangelizacji.

7. DET przygotowuje się przez intensywną modlitwę do tygodnia ewangelizacji, modli się również wspólnie przed każdą akcją w tym tygodniu.

10. Zadania diakonii postewangelizacji

1. Diakonia postewangelizacji (DPE) jest odpowiedzialna za pracę biblijną w grupach, które powstaną w poszczególnych parafiach po ewangelizacji z filmem "Jezus".
2. DPE jeszcze przed tygodniem ewangelizacji zapoznaje się z zespołem przyszłych animatorów grup, zabiega o to, aby była odpowiednia ich liczba i aby byli przygotowani do prowadzenia spotkań. Troszczy się również o to, aby była przygotowana wystarczająca ilość materiałów do spotkań i aby były odpowiednie pomieszczenia do ich przeprowadzenia.
3. W niedzielę kończącą tydzień ewangelizacyjny zwołuje się, w godzinach popołudniowych lub wczesnym wieczorem, zgromadzenie tych wszystkich, którzy w wyniku ewangelizacji chcieliby uczestniczyć w czterech spotkaniach biblijnych nad Ewangelią św. Łukasza. Po wyjaśnieniu sensu i celu tych spotkań przedstawia się zespół animatorów i dokonuje podziału na grupy oraz ustala termin pierwszego spotkania.
4. Powyższe spotkanie powinno się łączyć z Eucharystią i może się kończyć liturgią światła. Przygotowanie omówionych nabożeństw jest zadaniem DPE i zespołu LDE.
5. Prowadzenie spotkań biblijnych (czterech nad Ewangelią św. Łukasza a następnie - dla chętnych - dalszych ośmiu) jest zasadniczo zadaniem animatorów lokalnych. Rejonowa DPE służy im jednak przez cały czas pomocą i radą urządzając w razie potrzeby przez jakiś czas osobne spotkania animatorów.
6. Członkowie DPE powinni znać dobrze cały system formacji deuterokatechumenalnej, aby mogli ukazywać etapy dalszej drogi ku dojrzałej wierze, łącznie z etapem oazy rekolekcyjnej.
7. Członkowie DPE modlą się szczególnie za animatorów oraz członków ich grup, którzy podjęli dzięki ewangelizacji wezwanie do przyjęcia Chrystusa.

11. Zadania diakonii wyzwolenia

1. Diakonia wyzwolenia (DW) przygotowuje trzecią fazę realizacji planu ACR - fazę Krucjaty Wyzwolenia Człowieka (KWC).
2. Przygotowanie to polega na stopniowym zdobywaniu członków KWC szczególnie poprzez kontakty osobiste oraz poprzez oazy rekolekcyjne i przy innych okazjach. Akcja ta powinna przebiegać równolegle do akcji ewangelizacyjnej, chociaż w pierwszej fazie główny akcent będzie spoczywał na ewangelizacji.
3. DW dąży do tego, aby najpierw w RDEW a potem w poszczególnych LDE powstawały zespoły diakonii wyzwolenia, przygotowywane do swoich zadań przez uczestnictwo w ORDW.
4. Równocześnie DW przygotowuje utworzenie stancji KWC w danym rejonie według opracowanego przez Centralną Diakonię Wyzwolenia regulaminu stancji. Stanica przygotowuje plan działania (strategię) w

poszczególnych parafiach na okres, który nastąpi po akcji ewangelizacyjnej z filmem.

Część II Ewangelizacja w parafii

I TEREN. PRZYGOTOWANIA WSTĘPNE

1. Celem ewangelizacji według planu Ad Christum Redemptorem jest zgodnie z encykliką "Redemptor hominis" dotarcie z Dobrą Nowiną do każdego bez wyjątku człowieka w naszej ojczyźnie i dlatego zasadniczo powinna ona być przeprowadzona w parafiach. Sieć parafialna w Polsce obejmuje bowiem wszystkich ludzi mieszkających w naszym kraju i nie ma terenów, które nie byłyby administracyjnie przydzielone do jakiejś parafii, obejmującej opieką duszpasterską nad ludźmi tam zamieszkującymi. Poprzez sieć parafialną można więc objąć ewangelizacją wszystkich ludzi aktualnie mieszkających w Polsce.

2. Istnieją jednak duże skupiska i środowiska ludzi przebywających - i to nieraz przez kilka lat - poza własną parafią i nie mających kontaktu z parafią, na terenie której aktualnie zamieszkują. Są to np. studenci, ludzie odbywający służbę wojskową, sezonowi pracownicy itp. Dla tych środowisk, tworzących quasi - parafie personalne, trzeba będzie przeprowadzać specjalne akcje ewangelizacyjne.

Są również kościoły zakonne, rektoralne, nie będące parafiami, a skupiające regularnie wielu wiernych praktykujących. Dlatego trzeba będzie uzupełnić zasadnicze principium parafialne i jako podstawową jednostkę ewangelizacyjną przyjąć społeczność lokalną, objętą jakimś duszpasterstwem, nie zawsze będącą parafią. Również zakłady i środowiska pracy można i trzeba będzie traktować jako osobny teren ewangelizacji, chociaż pojedyncze osoby należące do tej społeczności należą do jakiejś parafii.

Z powyższych względów przyjmuje się w tym podręczniku terminy: "strategia lokalna", "lokalna diakonia ewangelizacji", jako mające zakres znaczeniowy szerszy niż termin parafia.

3. Inicjatywę ewangelizacji w danej parafii czy innej społeczności lokalnej podejmuje rejonowa diakonia ewangelizacji i wyzwolenia, która mając wydzielony i poddany swojej odpowiedzialności rejon, wyodrębnia w nim parafie lub inne społeczności lokalne jako podstawowe jednostki (tereny), w których będzie przeprowadzana ewangelizacja według planu ACR.

4. Po wyodrębnieniu tych jednostek moderator rejonowy podejmuje rozmowy z poszczególnymi proboszczami lub innymi duszpasterzami odpowiedzialnymi za daną społeczność lokalną (np. akademicką) w celu uzyskania ich zgody na przeprowadzenie rekolekcji ewangelizacyjnych według założeń i metody przedstawionej w tym podręczniku. Akt zgody obejmuje więc wszystkie elementy i etapy ewangelizacji, łącznie z pracą poewangelizacyjną w grupach. Moderator rejonowy zwraca się z propozycją przeprowadzenia rekolekcji ewangelizacyjnych w oparciu o ogólną zgodę Episkopatu bądź ordynariusza danej diecezji na przeprowadzenie akcji ewangelizacyjnej wg planu ACR.

5. Podmiot ewangelizacji. Odpowiedzialność za nią.

Proboszcz czy też inny duszpasterz lokalny zaprasza do przeprowadzenia ewangelizacji na swoim terenie moderatora rejonowego wraz z jego zespołem ewangelizacyjnym (MEW) - podobnie jak zaprasza się misjonarzy z jakiegoś zgromadzenia czy specjalną ekipę (np. misji trzeźwościowych itp.) do przeprowadzenia misji ludowych czy rekolekcji. Ruch Światło - Życie natomiast działający przez moderatorów rejonowych i RDEW jest właściwym podmiotem ewangelizacji przeprowadzającym ją według właściwych sobie metod na zaproszenie kompetentnych duszpasterzy. Ruch widzi w tej ewangelizacji swoją szczególną służbę, diakonię na rzecz wspólnot lokalnych, wynikającą z jego charyzmatu i będącą jego zadaniem, obowiązkiem i szczególnym powołaniem. W tym duchu i z taką świadomością Ruch proponuje swoją służbę poszczególnym duszpasterzom.

6. Właściwe poinformowanie proboszczów oraz ich pomocników (wikariuszy, katechetów) oraz innych samodzielnych duszpasterzy o założeniach, metodach, celach i przebiegu ewangelizacji jest sprawą o decydującym znaczeniu w okresie przygotowawczym. Duszpasterze ci muszą zdobyć przekonanie o potrzebie, a nawet konieczności, takiej ewangelizacji, o tym, że stanowi ona wielką szansę dla odnowy parafii w duchu Vaticanum II, muszą także być przekonani o celowości proponowanej metody i planu działania. Różne środki mogą prowadzić do osiągnięcia powyższego celu: rozmowy indywidualne, specjalne konferencje podczas spotkań księży rejonu, świadectwa o owocach ewangelizacji przeprowadzonej już w innych parafiach itp. Te świadectwa zwłaszcza mogą mieć dużą moc przekonującą. Należy także opracować tekst informujący krótko i jasno o planie Ad Christum Redemptorem oraz o przebiegu ewangelizacji z filmem "Jezus". Lektura podręcznika "Rekolekcje ewangelizacyjne" może być także w tym okresie dużą pomocą dla kształtowania świadomości duszpasterzy.

7. Do wstępnych przygotowań należy także socjologiczne rozpoznanie lokalnej sytuacji ewangelizacyjnej. Jest to potrzebne zarówno do przekonania duszpasterzy o potrzebie ewangelizacji, jak i do opracowania szczegółowej strategii ewangelizacji lokalnej. Strategia ta powinna określić zasięg i zakres ewangelizacji, liczbę ludzi, których ma objąć, zadania szczególne wynikające z sytuacji tych ludzi, ich aktualnej świadomości i postawy religijnej, powinna uwzględnić też środowiska specjalnej troski ewangelizacyjnej itp. W rozpoznaniu sytuacji terenu trzeba zwrócić szczególną uwagę na formy zniewolenia ludzi (np. alkoholizm), wobec których ewangelizacja musi przybrać charakter głoszenia ewangelii wyzwolenia.

W dokonywaniu tej analizy socjologicznej i przygotowywaniu strategii lokalnej współdziałają moderator rejonowy i animator RDEW z duszpasterzami lokalnymi i wskazanymi przez nich ludźmi.

8. Decydującym krokiem w przygotowywaniu ewangelizacji lokalnej jest ustanowienie lokalnego moderatora ewangelizacji. Jeśli to możliwe powinien nim być proboszcz (duszpasterz lokalny), ale może on wytypować zastępcę spośród swoich współpracowników (np. wikariusza). Po uzyskaniu i wyrażeniu zgody moderator rejonowy ustanawia

moderatora lokalnego przekazując mu przy tym niniejszy podręcznik.

9. Następnym krokiem będzie ustalenie terminu rozpoczęcia ewangelizacji lokalnej, tzn. rozpoczęcia działań według ustalonego harmonogramu, przewidującego zadania na poszczególne tygodnie poprzedzające rekolekcje z filmem (tygodnie 8 - 0) i następujące po nich (1 - 13). Sam tydzień ewangelizacyjny, w czasie którego odbywają się rekolekcje z projekcją filmu "Jezus" jest oznaczony jako tydzień zerowy - od niego oblicza się tygodnie poprzedzające i następujące.

W dalszych rozdziałach podręcznika przedstawione zostaną szczegółowo kolejne etapy realizacji planu ewangelizacji i zadania poszczególnych członków lokalnej diakonii ewangelizacji w okresie preewangelizacji, ewangelizacji i poewangelizacji.

II PRZYGOTOWANIE LOKALNEJ (PARAFIALNEJ) DIAKONII EWANGELIZACJI

1. Po ustanowieniu lokalnego moderatora ewangelizacji i ustaleniu terminu rozpoczęcia ewangelizacji, rozpoczyna się okres przygotowania czyli preewangelizacji. Rozpoczyna się on na 8 tygodni przed tygodniem rekolekcji z filmem, czyli tygodniem ewangelizacji (oznaczonym jako tydzień 0). Pierwsze dwa tygodnie z tego okresu przeznaczone są przede wszystkim na przygotowanie lokalnego podmiotu ewangelizacji czyli lokalnej diakonii ewangelizacji (LDE).

2. Przygotowanie to dokonuje się w dwóch etapach. Pierwszy rozpoczyna się od razu po ustanowieniu lokalnego moderatora ewangelizacji (a więc jeszcze przed rozpoczęciem właściwego czasu preewangelizacji), drugi w niedzielę rozpoczynającą 8 tydzień przed ewangelizacją.

3. W pierwszym etapie moderator w wyniku rozmów indywidualnych dobiera sobie współpracowników do ściślejszego zespołu LDE. Tych współpracowników szuka przede wszystkim wśród ludzi już przygotowanych przez uczestnictwo w rekolekcjach animatorów ewangelizacji organizowanych poza parafią przez Centralną, diecezjalną lub rejonową diakonię ewangelizacji, a więc wśród uczestników OAW lub ORAE. Współpracowników należy szukać również wśród ludzi, którzy otrzymali ogólną formację 1 zostali rozbudzeni w życiu wiary i modlitwy przez uczestnictwo w Ruchu Światło - Życie (w oazach różnego typu i w pracy w grupach deuterokatechumenalnych, w rekolekcjach ewangelizacyjnych, w oazach modlitwy), przez uczestnictwo w ruchu odnowy charyzmatycznej (w seminariach życia według Ducha, w grupach modlitewnych) lub innym ruchu odnowy.

4.. Jeżeli nie ma takich ludzi w parafii, moderator szuka innych wśród tych, którzy odznaczają się większym zaangażowaniem 1 aktywnością w życiu parafialnym. W tym celu może przeprowadzić ewangelizację wstępną (zob. cz.111,1). Jeżeli czas na to pozwala, stara się osoby, które zgłosiły gotowość podjęcia odpowiedzialności za ewangelizację parafii skierować na jakieś rekolekcje ewangelizacyjne poza parafią. Rekolekcje takie (typu OAW) powinna organizować dla swojego rejonu RDEW.

5. W okresie szukania i dobierania współpracowników moderator w

szczególny sposób naśladuje swojego Pana i Mistrza, który przed wyborem Apostołów modlił się, a nawet spędził całą noc na modlitwie (Łk 6,12 - 13).

6. Spośród ludzi (o których była mowa wyżej) moderator tworzy ściślejszy zespół pomocników w dziele ewangelizacji czyli lokalną diakonię ewangelizacji (LDE). Zespół ten składa się z 12 członków, którzy przejmują następujące zadania odpowiedzialności i służby:

- a) animowanie LOE - animator LOE, zastępca i główny pomocnik moderatora;
- b) diakonia modlitwy - osoba odpowiedzialna za zorganizowanie i podtrzymywanie "zaplecza modlitwy" przed, w czasie i po ewangelizacji;
- c) diakonia słowa - osoba odpowiedzialna za dostarczanie i rozprowadzanie we właściwym czasie i w potrzebnych ilościach wszelkiego rodzaju pomocy drukowanych;
- d) diakonia techniczna - osoba odpowiedzialna za wszystkie uwarunkowania lokalowo - techniczne projekcji filmu (prąd, nagłośnienie, wentylacja, ekran, rzutnik, zaciemnienie itp.);
- e) diakonia funduszu ewangelizacyjnego - osoba odpowiedzialna za gromadzenie i wydatkowanie wszelkich środków finansowych potrzebnych do prowadzenia ewangelizacji;
- f) diakonia formacji animatorów - osoba odpowiedzialna za wyszukanie i wyszkolenie animatorów do prowadzenie spotkań poewangelizacyjnych w grupach;
- g) diakonia preewangelizacji - osoba odpowiedzialna za zapraszanie do uczestnictwa w rekolekcjach, za rozbudzanie zainteresowania nimi;
- h) diakonia towarzysząca ewangelizacji - osoba odpowiedzialna za sprawy porządkowe w czasie ewangelizacji oraz wszelkie służby związane z umożliwieniem ludziom uczestnictwa w ewangelizacji (np. opieka nad dziećmi, chorymi);
- i) diakonia postewangelizacji - osoba odpowiedzialna za zorganizowanie i pracę grup poewangelizacyjnych, odbywających spotkania biblijne;
- j) diakonia wyzwolenia - osoba odpowiedzialna za przygotowanie trzeciej fazy realizacji planu wielkiej ewangelizacji związanej z Krucjatą Wyzwolenia Człowieka;
- k) diakonia liturgiczno — muzyczna - osoba odpowiedzialna za przygotowanie nabożeństw związanych z ewangelizacją, śpiewów i zespołu muzycznego;

l) diakonia świadectwa - osoba odpowiedzialna za przygotowanie świadectw potrzebnych w czasie ewangelizacji, za gromadzenie dokumentacji, przygotowanie sprawozdania o wynikach ewangelizacji itp.

7. Struktura osobowa LDE odpowiada strukturze osobowej RDEW. Oba zespoły współpracują ze sobą w przygotowaniu i przeprowadzeniu ewangelizacji. Określona diakonia w ramach LDE współpracuje z odpowiednią diakonią w ramach RDEW. Wkrótce po ukonstytuowaniu LDE powinno się odbyć spotkanie wspólne z RDEW.

Drugie takie spotkanie powinno się odbyć mniej więcej na tydzień przed rozpoczęciem tygodnia ewangelizacyjnego.

8. W samym zespole LDE poszczególne diakonie współpracują ze sobą,

działając kolegalnie, zgodnie z zasadą pomocniczości. Osoby, których zadania zaczynają się później, włączają się do zadań wcześniejszych, osoby, których zadanie zostało zakończone, włączają się do zadań następnych. W zasadzie wszyscy członkowie LDE uczestniczą w okresie preewangelizacji w akcji werbunkowej, zapraszając do uczestnictwa w ewangelizacji a w okresie poewangelizacji stają się animatorami grup odbywających spotkania biblijne (4 + 8).

9. Poszczególne osoby odpowiedzialne za określoną diakonię mogą zdobywać dalszych współpracowników, tworząc w ramach zespołu ewangelizacyjnego podzespoły i stając się równocześnie animatorami tych podzespołów.

Werbowanie tych współpracowników stanowi drugi etap tworzenia zespołu ewangelizacyjnego. W szczególności trzeba werbować kandydatów na animatorów grup poewangelizacyjnych według przewidywanej ilości grup, które mogą się zawiązać po ewangelizacji.

10. Chociaż organizowanie zespołu LDE rozpocząć się może wcześniej, od razu po ustanowieniu moderatora lokalnego i ustaleniu terminu ewangelizacji, zespół ten gromadzi się i rozpoczyna systematyczną działalność w niedzielę ósmą przed rozpoczęciem tygodnia ewangelizacyjnego. W tę niedzielę zespół LDE otrzymuje misję i rozpoczyna swoje działanie, gromadząc się odtąd systematycznie przynajmniej raz w tygodniu.

Tydzień ósmy przed rekolekcjami (pierwszy przygotowania ewangelizacji) jest tygodniem zespołu ściślejszego LDE. W tym tygodniu należy mu przekazać cały plan działania, wprowadzić poszczególne diakonie w jej zadania, ewentualnie przeszkolić czy przygotować do tych zadań. W tym czasie także - jeśli to możliwe - członkowie LDE powinni uczestniczyć w rekolekcjach ewangelizacyjnych z filmem "Jezus" w innej parafii.

11. Tydzień siódmy jest tygodniem poszerzenia zespołu LDE, werbowania dodatkowych członków, szczególnie kandydatów na animatorów grup. Członkowie załączkowego, ściślejszego zespołu LDE, modlą się o "robotników na wielkie żniwo" i przez indywidualne rozmowy zdobywają swoich pomocników.

12. Tydzień szósty jest tygodniem małej ewangelizacji (zob. cz.111,11), w czasie którego przeprowadza się w parafii oazę rekolekcyjną animatorów ewangelizacji dla wszystkich kandydatów do poszerzonego zespołu ewangelizacyjnego, czyli przede wszystkim przyszłych animatorów grup. Tę małą ewangelizację (ME), odbywającą się przez kilka kolejnych wieczorów z zakończeniem w sobotę i w niedzielę, przeprowadza zasadniczo RDEW przy pomocy ściślejszego zespołu LDE.

Kończy się ona udzieleniem misji i błogosławieństwa dla pracy ewangelizacyjnej.

Po ME rozpoczyna się okres bliższego, bezpośredniego przygotowania ewangelizacji w parafii.

13. W czasie ME lub na jej zakończenie winna się odbyć projekcja filmu "Jezus" dla całej lokalnej diakonii ewangelizacji.

14. Po ME członkowie poszerzonego zespołu LDE w dalszym ciągu przygotowują się praktycznie do wypełniania swoich zadań w okresie

poewangelizacji przez przeprowadzanie w swoim gronie spotkań poewangelizacyjnych według konspektów 8 spotkań.

III OKRES PREEWANGELIZACJI ZADANIA DO WYKONANIA PRZED REKOLEKCJAMI

1. Okres preewangelizacji liczy się od ósmej niedzieli przed rozpoczęciem rekolekcji ewangelizacyjnych z wyświetlaniem filmu (niedziela rozpoczynająca tydzień ewangelizacyjny oznaczona jest przez 0). Przed tą ósmą niedzielą odbywają się już jednak przygotowania wstępne, o których była mowa w rozdziale I i II tej części podręcznika (uzyskanie zgody proboszcza, ustanowienie moderatora lokalnego, ustalenie terminów, tworzenie zespołu LDE).

2. W ósmą niedzielę przed niedzielą "0" następuje pierwsza publiczna zapowiedź, proklamacja mającej się odbyć ewangelizacji. Dokonuje się to poprzez odpowiednio zredagowane ogłoszenie na wszystkich mszach świętych niedzielnych oraz przez wywieszenie afiszy w przedsionkach kościoła.

3. Można w tę niedzielę również wywiesić "zegar ewangelizacyjny", na którym będą przedstawione wszystkie etapy przygotowania a ruchoma wskazówka będzie pokazywała, na jakim etapie aktualnie parafia się znajduje.

Można również przygotować gablotkę z fotografiami i tekstami zapowiadającymi rekolekcje z filmem "Jezus".

4.. Niedziela proklamacji jest równocześnie dniem rozpoczęcia akcji modlitwnej. Od tego dnia intencje ewangelizacji powinny wejść do modlitwy powszechnej we wszystkich mszach świętych. "Strategia modlitwy", która ma być rozwijana od tej niedzieli ukazana jest szczegółowo w rozdziale VI tej części podręcznika przy omawianiu zadań diakonii modlitwy.

5. W niedzielę proklamacji następuje również formalne zawiązanie lokalnej diakonii ewangelizacji i udzielenie jej misji i błogosławieństwa. Powinno się ono odbyć - jeśli to możliwe - w obecności rejonowego moderatora ewangelizacji.

Cały pierwszy tydzień jest przeznaczony na wprowadzenie LDE do lokalnej strategii ewangelizacji, na przygotowanie poszczególnych diakonii do wypełniania ich zadań. Rozpoczyna się cykl systematycznych, przynajmniej cotygodniowych spotkań LDE.

6. W niedzielę siódmą należy podczas wszystkich mszy świętych wygłosić apel o "pracowników żniwa" ewangelizacyjnego. Chodzi o zachętę do zgłaszania się do poszerzonego zespołu ewangelizacyjnego i uprzedzenie, że w tym tygodniu członkowie LDE będą w imieniu księdza proboszcza zwracali się do niektórych osób z propozycją włączenia się w dzieło ewangelizacji. Cały tydzień jest potem przeznaczony na szukanie i zdobywanie przez członków LDE "robotników żniwa" (w myśl słów Pana "żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało"). Powinno się to dokonywać przez indywidualne spotkania i rozmowy. Cały czas winna temu towarzyszyć intensywna modlitwa, aby Pan posłał robotników na

żniwo swoje.

7. Tydzień szósty przed rekolekcjami z filmem jest tygodniem małej ewangelizacji. W tym tygodniu odbędzie się oaza rekolekcyjna animatorów ewangelizacji przeprowadzona przez RDEW przy pomocy LOE według pomocy zawartych w III części podręcznika. Celem ME jest przygotowanie zespołu ludzi, którzy by poszli z zaproszeniem do uczestnictwa w ewangelizacji "do każdego bez wyjątku człowieka" na terenie parafii (lub innym, wydzielonym dla tej ewangelizacji) i którzy by po ewangelizacji prowadzili spotkania biblijne dla chętnych.

Należy tę sprawę polecić modlitwom całej wspólnoty lokalnej.

8. ME rozpoczyna się we środę wieczorem, kontynuowana jest wieczorami w czwartek i w piątek, w sobotę ma program poszerzony o parę godzin, niedziela cała przeżywana jest przez uczestników jak dzień wspólnoty lub jak dzień skupienia. Program niedzieli zawiera projekcję filmu "Jezus" i nabożeństwo końcowe z udzieleniem misji i błogosławieństwa.

9. Niedziela kończąca ME rozpoczyna równocześnie tydzień piąty, zwany tygodniem strategii ewangelizacji. W tygodniu tym opracowuje się szczegółowy plan preewangelizacji z przydzieleniem szczegółowych zadań członkom powstałego w wyniku ME poszerzonego zespołu ewangelizacyjnego. Będą oni wysyłani po dwóch bądź do różnych grup i społeczności (np. grupy katechetyczne), bądź do mieszkań, rodzin i pojedynczych osób z zaproszeniem do uczestnictwa w ewangelizacji z filmem "Jezus". W tym tygodniu każdy powinien poznać swój odcinek działania, powinien zapoznać się z pomocami (druki - ulotki, zaproszenia, teksty Ewangelii św. Łukasza itp.), każdy winien też rozpocząć indywidualną modlitwę za tych, do których będzie posłany.

10. Od tygodnia piątego zaczynają się też regularne spotkania będące kontynuacją rozpoczętej na rekolekcjach ME formacji. Spotkania te odbywają się w małych grupach (5 - 7 osobowych), a treścią ich są poewangelizacyjne rozmowy ewangeliczne (8 spotkań), te same, które będą realizowane po ewangelizacji z ludźmi, którzy się zgłoszą do grup po odbyciu czterech spotkań nad Ewangelią św. Łukasza. W ten sposób członkowie LDE przygotowują się praktycznie do przyszłych zadań animatora grupy. Treścią każdego spotkania jest także wspólna modlitwa (15 - 30 minut) w intencjach ewangelizacji w oparciu o teksty z Ewangelii św. Łukasza.

11. Tam, gdzie jest to wskazane i gdzie są ku temu odpowiednie warunki, można te spotkania formacyjne (które będą trwały przez 5 tygodni), przeprowadzić według koncepcji 1 programu "Seminarium życia według 'Ducha'".

Doświadczenie wykazuje, że wiele osób otrzymuje na tej drodze dużo niezwykłych darów Ducha Świętego i zapał do dzieła ewangelizacji.

12. Niedziela czwarta, która może być nazwana niedzielą "rozesłania uczniów", rozpoczyna okres bezpośredniego zapraszania ludzi na ewangelizację z filmem "Jezus". Członkowie LDE idą po dwóch, według uprzednio opracowanego planu, do różnych grup w parafii (np. do dzieci i młodzieży uczęszczającej na katechizację) i do mieszkań, aby zanieść zaproszenie na ewangelizację z filmem "Jezus". Zapraszanie to powinno

już mieć charakter indywidualnej ewangelizacji (wg 4 praw duchowego życia), tam, gdzie potrzeba, lub preewangelizacji. Można też zachęcać do czytania Ewangelii św. Łukasza i rozprowadzać jej teksty. Ten okres zapraszania trwa przez 3 tygodnie (tydzień czwarty, trzeci i drugi przed tygodniem rekolekcji).

13. Od niedzieli pierwszej tzn. tydzień przed rozpoczęciem rekolekcji (tygodnia ewangelizacyjnego) powinny pojawić się dodatkowe elementy wizualne (afisze, transparenty, ulotki) zapraszające na ewangelizację i przypominające o tym wydarzeniu, już uprzednio zapowiadanych w indywidualnych rozmowach. Od tej niedzieli należy też zapowiadać szczegółowy program rekolekcji.

14. Ostatni tydzień okresu preewangelizacji jest czasem przygotowań organizacyjnych i technicznych wszystkich zainteresowanych diakonii. Moderator z animatorem LDE sprawdzają, czy wszyscy członkowie zespołu są przygotowani do wypełnienia zleconych im zadań.

15. W tym tygodniu należy też odbyć spotkanie z zespołem RDEW, aby omówić wszystkie aspekty współdziałania w czasie ewangelizacji.

IV TYDZIEŃ EWANGELIZACYJNY ZADANIA DO WYKONANIA PODCZAS REKOLEKCJI

1. Rekolekcje z filmem "Jezus" odbywają się w czasie tygodnia ewangelizacyjnego, który zaczyna się w niedzielę 1 kończy w następną niedzielę. Pierwsza niedziela nazywa się "niedzielą zasiewu", druga "niedzielą żniwa". Pełny czas trwania rekolekcji ewangelizacyjnych wynosi więc 8 dni. (W dużych parafiach, w których rekolekcje trzeba powtarzać wiele razy, by objąć nimi wszystkich, czas ten bywa skrócony do 3 dni; zob. cz.VI).

2. Ewangelizację przeprowadza zasadniczo moderator rejonowy (lub kapłan przez niego wydelegowany) przy pomocy rejonowej diakonii ewangelizacji 1 wyzwolenia (RDEW) przy współdziałaniu lokalnego zespołu ewangelizacyjnego (LDE). Dobre współdziałanie obu tych zespołów jest warunkiem owocnej ewangelizacji. Z moderatorem rejonowym współdziała ściśle moderator lokalny, który niekiedy może przejąć funkcję ewangelizatora.

3. Bezpośrednio za przeprowadzenie ewangelizacji, od strony organizacyjnej, odpowiedzialna jest diakonia ewangelizacji towarzyszącej w ramach RDEW i diakonia towarzysząca ewangelizacji w ramach LDE.

4. Bezpośrednio przed rozpoczęciem tygodnia ewangelizacyjnego (np. w sobotę) powinno odbyć się spotkanie całej diakonii ewangelizacji złożonej z członków obu zespołów (RDEW i LDE) w celu dokładnego omówienia podziału zadań oraz wspólnej modlitwy.

5. W "niedzielę zasiewu" na wszystkich mszach świętych wygłoszona jest homilia, nawiązująca do bieżących czytań mszalnych, na temat "Otwórzcie drzwi Chrystusowi". Jeśli bieżące czytania nie mogą stać się punktem wyjścia do homilii tak właśnie ukierunkowanej, a przepisy liturgiczne na to pozwalają, można dobrać inne czytania (np. Ap 3,14 - 22; Łk 4, 14 - 22). Homilia powinna postawić słuchaczy wobec pytania: "Czy naprawdę znam

Jezusa? Kim On jest dla mnie? Czy naprawdę jest obecny w moim życiu jako Ten, który zbawia?" Należy tu nawiązać do czterech podstawowych prawd ewangelizacyjnych oraz wezwać do przyjęcia (na nowo) Chrystusa.

6. Drugim elementem włączonym do mszy świętych tej niedzieli jest dobrze zredagowane pouczenie - ogłoszenie, przedstawiające program tygodnia ewangelizacyjnego i zawierające zachętę do uczestnictwa w nabożeństwach. Pouczenie to wygłasza ktoś z zespołu ewangelizacyjnego.

7. Poleca się połączyć ten ostatni element z krótkim przedstawieniem się zespołu ewangelizacyjnego - jeśli to możliwe - z odpowiednią piosenką i krótkim świadectwem.

8. W "niedzielę zasiewu" należy też zachęcać do przeczytania Ewangelii św. Łukasza, najlepiej przed obejrzeniem filmu, ale także i potem. W związku z tym diakonia słowa powinna zorganizować rozpowszechnianie tekstów Ewangelii św. Łukasza - już w tę niedzielę i przez cały tydzień.

9. Już w niedzielę wieczorem może być pierwsza projekcja filmu "Jezus". Po południu, przed projekcją należy zorganizować wielkie spotkanie modlitewne w intencji rozpoczynającej się ewangelizacji z udziałem wszystkich członków RDEW i LDE (zespół poszerzony) oraz wszystkich ludzi gorliwych, których diakonia modlitwy zdołała zachęcić do akcji modlitewnej. Biorący udział w tym spotkaniu modlitewnym będą uczestnikami pierwszej projekcji filmu (łącznie z innymi, którzy przyjdą).

10. W tę niedzielę należy ogłosić cały program tygodnia ewangelizacyjnego, wszystkich nabożeństw z projekcją filmu: ile razy, w jakich dniach i godzinach, dla jakich grup. Plan ten musi być przedtem dokładnie przemyślany i opracowany przez tych, którzy zajmują się strategią ewangelizacji. Stosownie do tego planu trzeba dobrze zorganizować diakonię porządkową.

11. Diakonia techniczna musi starannie przygotować wszystkie szczegóły, aby projekcja przebiegała sprawnie, bez niepotrzebnych przerw i opóźnień, z wykluczeniem awarii technicznych. W pomieszczeniu, gdzie odbędzie się projekcja trzeba bezwzględnie wcześniej przeprowadzić próbę techniczną. Dopilnować trzeba zaciemnienia okien, wentylacji, odpowiedniego umieszczenia ekranu itp.

12. Diakonia ewangelizacji towarzyszącej prowadzi całe nabożeństwo (zob. też nabożeństwa ewangelizacji wstępnej cz. III,1). W czasie projekcji filmu ma do wypełnienia następujące zadania:

- a) wprowadzenie do projekcji filmu (ok. 5 minut), mające na celu wytworzenie odpowiedniej atmosfery i nastawienia (wyeliminowanie nastroju "kinowego");
- b) podtrzymywanie śpiewu lub troska o zachowanie ciszy podczas przerw na zmiany rolki filmu;
- c) końcowa zachęta do przyjęcia Chrystusa, do dalszego uczestnictwa w rekolekcjach ewangelizacyjnych, do włączania się do grup poewangelizacyjnych.

13. W związku z każdym nabożeństwem należy pamiętać o rozpowszechnianiu tekstów Ewangelii św. Łukasza oraz ulotek zachęcających do włączenia się do grup poewangelizacyjnych.

14. Diakonia świadectwa powinna pamiętać o gromadzeniu: danych

statystycznych o frekwencji na poszczególnych nabożeństwach, opinii o filmie (ew. przeprowadzać rozmowy, wywiady, ankiety), świadectw.

15. W połączeniu z projekcją filmu powinny się odbyć przynajmniej dwa (powtarzane dla poszczególnych grup podobnie jak film) nabożeństwa ewangelizacyjne wg programu przedstawionego w podręczniku "Rekolekcje ewangelizacyjne" (ME). Program takiego nabożeństwa winien obejmować:

a) piosenki i świadectwa;

b) pouczenie (o czterech prawach życia duchowego i o przyjęciu Chrystusa);

c) modlitwę spontaniczną;

d) orędzie ewangelizacyjne oparte o Ewangelię św. Łukasza (synteza w aspekcie: Nie ma w żadnym innym zbawienia. Chrystus - rozwiązanie jedyne i ostateczne problemów człowieka. Wezwanie: Otwórzcie drzwi Chrystusowi!);

e) modlitwa końcowa i wezwanie do decyzji (przyjęcie Jezusa - włączenie się do grupy poewangelizacyjnej).

16. Na zakończenie tygodnia ewangelizacyjnego (każdej serii rekolekcji), najlepiej w sobotę, powinna się odbyć wspólnotowa celebracja sakramentu pojednania.* Tekstem głównym celebracji powinien być rozdz. 15 Ewangelii Św. Łukasza, przypowieść o synu marnotrawnym.

17. Niedziela pierwsza po rekolekcjach ewangelizacyjnych (dzień 8) jest przejściem od ewangelizacji do postewangelizacji. Homilia w czasie mszy świętych stanowi pewne podsumowanie ewangelizacji (w aspekcie Eucharystii - jako szczytu!) z zachętą do włączania się do poewangelizacyjnego studium biblijnego nad Ewangelią św. Łukasza. Do mszy św. należy włączyć (przygotowaną przez zespół ewangelizacyjny!) spontaniczną modlitwę powszechną i dziękczynienia (o charakterze świadectwa) po Komunii św.

18. W niedzielę kończącą ewangelizację należy też zapowiedzieć Krucjatę Wyzwolenia Człowieka jako następny etap planu ACR.

19. W tym samym dniu - po uprzedniej zachęcie i informacji (już w sobotę lub na nabożeństwie ewangelizacyjnym) - należy (przed kościołem lub w kościele) zebrać kolektę na fundusz ewangelizacyjny.

20. W czasie całego okresu ewangelizacji należy stworzyć okazję do rozmów indywidualnych. W tym celu członkowie LDE pełnią dyżury w odpowiednio przygotowanym lokalu. Rozmowy przeprowadza się głównie z osobami pragnącymi włączyć się do grup poewangelizacyjnych.

V OKRES POSTEWANGELIZACJI

ZADANIA DO WYKONANIA PO REKOLEKCJACH

1. Okres postewangelizacji rozpoczyna się w niedzielę następującą po tygodniu ewangelizacyjnym (dzień 8 - pierwsza niedziela i pierwszy tydzień po ewangelizacji) od nabożeństwa popołudniowego lub

* Obrzęd pojednania wielu penitentów, w: Obrzędy pokuty dostosowane do zwyczajów diecezji polskich. Katowice 1981; można też skorzystać z Celebracji sakramentu pojednania w: Podręcznik nabożeństw Oazy Nowego Życia I, II i III stopnia. Wyd.2, 1981/

wieczornego i trwa aż do dwunastego tygodnia włącznie.

2. Na nabożeństwo popołudniowe lub wieczorne w niedzielę kończąca ewangelizację zaprasza się osoby, które w wyniku ewangelizacji przyjęły Chrystusa i pragną włączyć się do grup, by wziąć udział w poewangelizacyjnym studium biblijnym obejmującym 4 spotkania nad Ewangelią św. Łukasza. Zakłada się, że uczestnicy spotkania, na podstawie rozmów indywidualnych przeprowadzonych uprzednio z członkami LDE wiedzą, w jakim celu przybyli.

3. Uczestnicy spotkania bądź przynoszą ze sobą wcześniej otrzymane i wypełnione karty uczestnictwa w studium biblijnym bądź otrzymują je i wypełniają w czasie spotkania. Diakonia postewangelizacji przygotowuje szczegółowy plan podziału na grupy wiedząc ilu animatorów może je prowadzić.

Animatorzy ci spotykają się przed rozpoczęciem nabożeństwa, aby wspólnie się modlić i omówić sprawy organizacyjne.

4. Nabożeństwo składa się z pieśni, modlitw dziękczynnych, świadectw, czytania Słowa Bożego i homilii. Należy dołożyć starań, aby panował na nim nastrój radosny i braterski - rodzinny.

Po nabożeństwie następuje przedstawienie animatorów i podział uczestników na grupy. Po rozwiązaniu zgromadzenia ogólnego każdy animator spotyka się jeszcze na krótko ze swoją grupą.

5. Animatorzy przeprowadzają w swoich grupach co tydzień lub co dwa tygodnie 4 spotkania ewangelizacyjne nad Ewangelią św. Łukasza. Diakonia postewangelizacji czuwa nad całą pracą służąc animatorom pomocą. Diakonia słowa czuwa nad tym, aby wszyscy mieli teksty Ewangelii i notatniki, a animatorzy konspekty.

6. W niedzielę po czwartym spotkaniu należy przeprowadzić dzień wspólnoty wszystkich, którzy wytrwali w grupach, uczestnicząc we wszystkich spotkaniach. Należy im zaproponować uczestnictwo w następnym cyklu ośmiu spotkań poewangelizacyjnych. Jeśli będzie trzeba - utworzyć nowe grupy i ustanowić animatorów tych grup.

7. Przez 8 tygodni trwa praca w grupach, podobnie jak w okresie poprzednich 4 tygodni.

Na zakończenie cyklu znów organizuje się dzień wspólnoty, na którym można zaproponować dalsze etapy formacji w systemie deuterokatechumenalnym Ruchu Światło - Życie.

8. W całym okresie postewangelizacji nie należy zaprzestawać modlitwy, albowiem zarówno animatorzy jak i uczestnicy spotkań potrzebują wciąż szczególnej pomocy Ducha Świętego.

9. Uczestnicy studium biblijnego starają się wspomagać ewangelizację w innych parafiach przez modlitwę, ewentualnie dawanie świadectwa oraz innego rodzaju posługi.

VI ZADANIA POSZCZEGÓLNYCH CZŁONKÓW LDE

Skład osobowy LDE jest paralelny do składu RDEW. Również zadania są paralelne, często te same, ale podejmowane w innym zakresie.

Odpowiednie diakonie w ramach LDE i RDEW współpracują ze sobą w

przeprowadzaniu ewangelizacji. W zespole LDE są jednak pewne diakonie dodatkowe, których nie ma w zespole RDEW.

Poniżej zostały szczegółowo omówione zadania następujących członków lokalnej diakonii ewangelizacji:

1. lokalny moderator ewangelizacji,
2. animator LDE,
3. diakonia modlitwy,
4. diakonia słowa,
5. diakonia techniczna,
6. diakonia funduszu ewangelizacyjnego,
7. diakonia formacji animatorów,
8. diakonia preewangelizacji,
9. diakonia towarzysząca ewangelizacji,
10. diakonia postewangelizacji,
11. diakonia wyzwolenia,
12. diakonia liturgiczno - muzyczna,
13. diakonia świadectwa.

1. Zadania moderatora lokalnego

1. Moderator lokalny (parafialny) jest pomocniczym podmiotem ewangelizacji parafii lub innej wspólnoty lokalnej i czuje się za tę sprawę odpowiedzialny wraz z moderatorem rejonowym, który jest głównym ewangelizatorem. Moderatorem lokalnym może być proboszcz lub inny duszpasterz odpowiedzialny za wspólnotę lokalną lub wydelegowany przez niego zastępca (wikary, katecheta - jeśli to możliwe - kapłan będący lokalnym moderatorem Ruchu Światło - Życie).

2. Moderator lokalny (ML) działa zawsze w głębokiej jedności z moderatorem rejonowym oraz - jeżeli jest delegowany - ze swoim księdzem proboszczem.

3. ML stara się przede wszystkim wypracować w sobie wyraźną wizję celu, jaki chce osiągnąć i planu działania, który ma realizować. Dlatego musi przyswoić sobie dobrze treść tego podręcznika (wszystkich jego części). Poleca się również zapoznanie się z podręcznikiem "Rekolekcje ewangelizacyjne". Wizję zawartą w tych tekstach musi dostosować do warunków swojej parafii czy wspólnoty lokalnej, opracowując konkretną i szczegółową strategię ewangelizacji na swoim terenie w o - parciu o zdobyte rozeznanie socjologiczne. Wypracowywaniu tej wizji musi towarzyszyć stała modlitwa o poznanie woli Pana oraz studium Biblii, które pozwoli na odkrycie praw Bożego działania w historii zbawienia i Bożej ekonomii zbawienia.

4. ML jako pierwsze swoje zadanie widzi zorganizowanie i uformowanie zespołu lokalnej diakonii ewangelizacji jako kolegialnego podmiotu ewangelizacji, z którym mógłby dzielić swoją odpowiedzialność przed Panem. W samym powstaniu takiego podmiotu widzi pierwszorzędną owoc ewangelizacji. ML ustanawia odpowiedniego animatora LDE jako swojego zastępcę i pomocnika, który go wspiera w organizowaniu i formowaniu tego kolegialnego podmiotu.

5. ML troszczy się o to, aby LDE od chwili formalnego ukonstytuowania (8 niedziela przed rekolekcjami) spotykała się regularnie, przynajmniej raz w tygodniu w atmosferze wiary i modlitwy, aby omawiać bieżące zadania w duchu współodpowiedzialności i pomocniczości, aby stać się w ten sposób kolegialnym podmiotem lokalnym ewangelizacji. W wypełnianiu tego zadania wspomaga ML animator LDE, zapewniający ciągłość spotkań, gdy moderator napotyka przeszkody ze względu na inne obowiązki.
6. Po utworzeniu zespołu LDE moderator lokalny dba razem z nim przede wszystkim o to, aby modlitwa była przez wszystkich wartościowana jako czynnik decydujący o wynikach ewangelizacji i aby na wszystkich etapach ewangelizacji zapewnić jej odpowiednie zaplecze modlitwy. W wypełnianiu tego zadania ML współdziała z diakonią modlitwy.
7. ML troszczy się o to, aby członkowie LDE wzięli o ile możliwości udział w OAW lub ORAE organizowanym przez RDEW lub inny ośrodek diakonii ewangelizacji.
8. ML uzgadnia i przygotowuje spotkanie swojego zespołu LDE z zespołem RDEW - jak najprędzej po ukonstytuowaniu zespołu oraz w tygodniu poprzedzającym projekcję filmu.
9. ML przygotowuje i ewentualnie przeprowadza (jeśli nie może tego uczynić MR ze swoim zespołem) małą ewangelizację czyli oazę rekolekcyjną animatorów ewangelizacji w tygodniu szóstym przed rekolekcjami ewangelizacyjnymi.
10. W okresie preewangelizacji ML odpowiedzialny jest za należyłą proklamację ewangelizacji w niedzielę 8, za werbowanie większej liczby "pracowników żniwa" dla poszerzenia LDE, za opracowanie szczegółowej strategii zapraszania na ewangelizację, za "rozesłanie uczniów" w celu zapraszania oraz za wszystkie inne przygotowania do ewangelizacji.
11. W czasie tygodnia ewangelizacyjnego, kiedy zasadniczo inicjatywę przejmuje ewangelizator (z reguły moderator rejonowy z zespołem RDEW) ML udziela mu wszelkiej pomocy w zakresie organizacyjnym i czuwa nad tym, aby wszyscy członkowie LDE należycie współdziałali z odpowiednimi członkami RDEW.
12. W okresie postewangelizacji ML czuwa nad właściwym zorganizowaniem i przeprowadzeniem spotkań w grupach postewangelizacyjnych, wspomagając w tej pracy animatorów. Przeprowadza również w odpowiednim czasie dni wspólnoty.

2. Zadania animatora LDE

1. Animator LDE (A) jest zastępcą i głównym pomocnikiem ML i jego zakres odpowiedzialności - z wyłączeniem tego, co z natury rzeczy dotyczy tylko ML - pokrywa się z zakresem odpowiedzialności ML.
2. A troszczy się głównie o ożywienie zespołu właściwym duchem modlitwy, służby i jedności.
3. A zwołuje, w porozumieniu z ML, regularne spotkania zespołu, przygotowuje program, przewodniczy im w razie nieobecności ML.
4. A pomaga moderatorowi zwłaszcza w przeprowadzeniu rozeznania sytuacji ewangelizacyjnej terenu (analiza socjologiczna) oraz w

opracowaniu szczegółowego planu strategii.

5. A przyjmuje wszelkie polecenia wydane przez ML lub zadania ustalone na spotkaniu zespołu i czuwa nad ich wykonaniem przez osoby, którym zostały zlecone. Prowadzi specjalny zeszyt, gdzie notuje polecenia i zadania, osoby odpowiedzialne za ich wykonanie oraz uwagi o wykonaniu.

6. A modli się stale szczególnie o dar zrozumienia swoich zadań zgodnie z wizją Bożą, o poczucie odpowiedzialności oraz o siły na miarę swoich zadań.

3. Zadania diakonii modlitwy

1. Diakonia modlitwy (DM) w ramach LDE odpowiedzialna jest za zorganizowanie i podtrzymywanie "zaplecza modlitwy" przed, w czasie i po ewangelizacji. Pozostaje w kontakcie i współpracuje z diakonią modlitwy RDEW.

2. DM, która na początku może być jednoosobowa, czym prędzej powinna się przekształcić w grupę modlitewną na usługach dzieła wielkiej ewangelizacji danej parafii czy terenu. Kandydatów należy szukać głównie wśród uczestników oaz modlitwy organizowanych w ramach planu ACR przez diakonie diecezjalne lub rejonowe.

3. DM powinna być ożywiona głębokim przekonaniem, że głównie od modlitwy zależy owocność ewangelizacji i dlatego musi ona jej towarzyszyć na wszystkich etapach (przed, w czasie, po). DM stara się innym osobom zaangażowanym w dzieło ewangelizacji zaszcześcić to przekonanie.

DM - jeśli jest już grupą modlitewną - przejmuje wszelkie szczegółowe potrzeby i intencje związane z przygotowaniem, przeprowadzeniem i kontynuacją ewangelizacji i modli się w tych intencjach - indywidualnie lub na spotkaniach modlitewnych - jako swego rodzaju "ewangelizacyjne pogotowie modlitewne".

4. DM stara się mobilizować jak najwięcej ludzi do modlitwy w intencjach ewangelizacji przez pisanie listów i osobiste kontakty (z klasztorami, ludźmi chorymi, innymi grupami modlitewnymi). Można stosować tu różne sposoby i metody: "warty" i czuwania modlitewne, modlitwę nieustanną, "łańcuchową" lub równoczesną w określonych godzinach dnia itp.

5. Szczególnym zadaniem DM jest troska o to, aby w okresie ewangelizacji (przed, w czasie i po rekolekcjach) intencja ta weszła do modlitwy wiernych w czasie mszy świętych, zwłaszcza niedzielnych, w kościołach, w których odbywa się ewangelizacja. W tym celu należy przygotować na piśmie odpowiednie intencje lub włączać się do modlitwy spontanicznej, tam, gdzie jest to przyjęte.

6. DM, jeśli jest do tego przygotowana, może - w porozumieniu z diakonią modlitwy RDEW - przygotowywać i przeprowadzać "seminaria życia według Ducha", aby przez rozbudzanie i pogłębianie życia modlitwy i otwieranie uczestników na dary Ducha Świętego, formować metodami właściwymi dla odnowy w Duchu Świętym (odnowa charyzmatyczna) kandydatów do lokalnej diakonii ewangelizacji.

7. DM przygotowuje i przeprowadza wielkie spotkanie modlitewne w

niedzielę rozpoczynającą tydzień ewangelizacyjny. Czuje się również odpowiedzialna za część modlitewną wszystkich nabożeństw ewangelizacyjnych.

8. DM, jeśli stanowi grupę modlitewną, może w czasie ewangelizacji spełniać posługę modlitwy wstawienniczej wobec osób, które będą potrzebowały takiej modlitwy i będą o nią prosiły.

9. W czasie spotkań biblijnych zespołu LDE w okresie przygotowania ewangelizacji oraz podczas spotkań grup powstałych w wyniku ewangelizacji członkowie DM czują się zawsze odpowiedzialni za ożywienie części modlitewnej.

4. Zadania diakonii słowa

1. Zadaniem diakonii słowa (DS) jest troska o dostarczenie we właściwym czasie i w potrzebnych ilościach wszelkiego rodzaju pomocy drukowanych oraz audiowizualnych (kasyety, przezrocza) potrzebnych na poszczególnych etapach ewangelizacji. Pomoce te sprowadza zasadniczo na pośrednictwem DS RDEW.

2. DS troszczy się przede wszystkim o dostarczenie właściwych pomocy pozostałym członkom LDE, zwłaszcza animatorom grup prowadzącym spotkania biblijne. Za ich pośrednictwem dostarcza również materiałów uczestnikom tych spotkań.

3. DS stara się o jak najszersze rozpowszechnianie materiałów towarzyszących ewangelizacji. Czyni to bądź urządzając stoiska z materiałami w przedsioniu kościoła, bądź dostarczając materiałów członkom LDE wysyłanym do domów w celu zapraszania na rekolekcje ewangelizacyjne.

4. Głównym tekstem rozprowadzanym w czasie ewangelizacji, potrzebnym w jak największych ilościach, jest Ewangelia św. Łukasza. Należy rozprowadzać go na różne sposoby, zachęcając do czytania przed ewangelizacją, w czasie i po.

5. DS rozpowszechnia wyłącznie materiały pochodzące z Wydawnictwa Światło - Życie i związane z ewangelizacją w znaczeniu ściślejszym i szeroko pojętym. Stoisko DS nie może się zamienić w miejsce handlu dewocjonaliami czy jakąkolwiek literaturą "pobożną".

6. Rozpowszechnianie materiałów w żadnym wypadku nie może mieć charakteru czynności handlowych w celach zarobkowych. Niektóre materiały rozpowszechnia się bezpłatnie, za inne można przyjmować ofiary na zwrot kosztów i potrzeby funduszu ewangelizacyjnego według ustalonych norm.

7. DS pamięta o stałej modlitwie w intencji rozpowszechnianego słowa, aby było ono skuteczne dzięki łasce Boga.

5. Zadania diakonii technicznej

1. Diakonia techniczna (DT) współdziała z odpowiednią diakonią w ramach RDEW, w stosunku do której jest diakonią pomocniczą. Przy każdorazowej akcji należy ściśle określić i uzgodnić podział zadań pomiędzy diakonią techniczną rejonową i lokalną.

2. Zakres odpowiedzialności DT dotyczy szczególnie każdorazowej projekcji filmu "Jezus". Diakonia lokalna odpowiedzialna jest szczególnie za przygotowanie pomieszczenia, w którym odbywać się będzie projekcja (zaciemnienie, oświetlenie, wentylacja, miejsca siedzące, umieszczenie ekranu, projektora, rzutnika, dojście do prądu, stan bezpieczników itp.).
3. DT w czasie całej ewangelizacji troszczy się o nagłośnienie, o mikrofony, także o ewentualne nagrania potrzebne do dokumentacji.
4. Zrobiwszy wszystko, co do nich należy z jak największą starannością i poczuciem odpowiedzialności, członkowie DT pamiętają również o modlitwie, od której ostatecznie zależą owoce ewangelizacji.

6. Zadania diakonii funduszu ewangelizacyjnego

1. Diakonia funduszu ewangelizacyjnego (DFE) jest odpowiedzialna za wszystkie środki finansowe potrzebne do przeprowadzenia na danym terenie dzieła ewangelizacji według planu ACR. Odpowiedzialność ta dotyczy gromadzenia tych środków oraz ich wydatkowania.
2. DFE powinna przejąć osoba starsza, godna zaufania. Prowadzi ona wykaz środków wpływających i wydatkowanych według ustalonych zasad. Odpowiedzialna jest wobec moderatora lokalnego oraz DFE rejonu.
3. Środki finansowe związane z rozpowszechnianiem pomocy drukowanych lub audiowizualnych ("Fundusz słowa") są w gestii diakonii słowa, która rozlicza się bezpośrednio z diakonią słowa RDEW.
4. DFE może gromadzić środki z następujących źródeł:
 - a) z okazji, jednorazowych ofiar i dotacji;
 - b) z kolekt zbieranych w kościele po ewangelizacji z filmem "Jezus".
5. Odnośnie do punktu b/ ustala się, że nie należy gromadzić żadnych ofiar bezpośrednio po projekcji filmu. Natomiast po uzgodnieniu sprawy z miejscowym proboszczem lub rektorem kościoła można zorganizować zbiórkę (kolektę) na Fundusz Ewangelizacyjny w kościele lub przed kościołem w niedzielę zamykającą tydzień ewangelizacyjny w danej parafii. Przeprowadzenie tej kolekty jest zadaniem DFE.
6. Wydatkowanie środków finansowych odbywa się według następujących zasad:
 - a) należy pokryć wszystkie faktyczne koszty związane z ewangelizacją lokalną;
 - b) nadwyżkę należy przekazać na Centralny Fundusz Ewangelizacyjny za pośrednictwem DFE rejonu.
7. O wydatkach decyduje moderator lokalny. DFE uzyskuje jego podpis pod wpisem sumy wydanej w wykazie dochodów i rozchodów.
8. Członkowie DFE pamiętają szczególnie o modlitwie dziękczynnej oraz o modlitwie w intencji ofiarodawców. W trudnościach finansowych szukają najpierw rozwiązania w modlitwie.

7. Zadania diakonii formacji animatorów

1. Lokalna diakonia formacji animatorów (DFA) przejmuje odpowiedzialność za kluczowe i decydujące zadanie w ewangelizacji, jakim jest znalezienie i przygotowanie animatorów dla grup studium biblijnego,

- które mają powstać w danym środowisku w wyniku ewangelizacji.
2. Na podstawie doświadczeń w innych środowiskach należy w przybliżeniu określić liczbę grup, które mogą się zawiązać po ewangelizacji, i starać się przygotować tylu animatorów. Po ewangelizacji należy tworzyć grupy mniejsze lub większe, stosownie do liczby animatorów. Jeden animator w razie konieczności mógłby prowadzić dwie lub nawet więcej grup.
 3. Werbowanie indywidualne kandydatów na animatorów jest równoznaczne z tworzeniem zespołu LDE w ogóle. Po jego ukonstytuowaniu - zakładając, że każdy członek LDE jest zasadniczo kandydatem na animatora grupy - w razie potrzeby szuka się jeszcze dalszych kandydatów na animatorów.
 4. DFA stara się rozpoznać kwalifikacje i stan przygotowania poszczególnych kandydatów, i - przynajmniej niektórych - skierować na OAW lub ORAE organizowane przez CDE, RDEW lub inny ośrodek.
 5. Zasadniczo przygotowaniu zespołu animatorów służy lokalna ORAE, która ma się odbyć w tygodniu małej ewangelizacji. Przygotowanie i przeprowadzenie tej ME jest głównym zadaniem DFA.
 6. W okresie przygotowania kandydaci na animatorów powinni praktycznie zapoznać się z metodą 4 a potem 8 spotkań biblijnych. W tym celu sami tworzą grupę studium biblijnego, w której każdy kolejno przewodniczy spotkaniu. 4 spotkania powinny być przeprowadzone w ramach ME, osiem spotkań realizuje się w następnych tygodniach, aż do rozpoczęcia pracy w grupach.
 7. DFA na zakończenie tygodnia ewangelizacyjnego przygotowuje plan podziału na grupy tych, którzy zgłosili się w trakcie ewangelizacji oraz przydziela animatorów poszczególnym grupom.
 8. W okresie postewangelizacji DFA czuwa nad pracą animatorów, udzielając im w razie potrzeby odpowiedniej pomocy.

8. Zadania diakonii preewangelizacji

1. Diakonia preewangelizacji (DP) jest w szczególności sposób odpowiedzialna za wykonanie wszystkich zadań przed rekolekcjami z filmem „Jezus” w danej parafii czy środowisku lokalnym. Zadania te są szczegółowo przedstawione w rozdziale III tej części podręcznika, zatytułowanym: Okres preewangelizacji.
2. DP współpracuje ze wszystkimi członkami LDE mającymi wyznaczone konkretne zadania na ten okres, inspirując i koordynując ich wysiłki. Sama koncentruje się na tych zadaniach, które nie są wyraźnie przydzielone innemu członkowi LDE.

9. Zadania diakonii towarzyszącej ewangelizacji

1. Diakonia towarzysząca ewangelizacji (DTE) odpowiada w szczególności sposób za wykonanie zadań podczas nabożeństw rekolekcyjnych, a więc w ramach tygodnia ewangelizacyjnego. Zadania te są szczegółowo przedstawione w rozdziale IV tej części podręcznika ("Tydzień ewangelizacyjny").

2. DTE współpracuje ze wszystkimi członkami LDE i RDEW mającymi wyznaczone konkretne zadania na ten tydzień, inspirując i koordynując w razie potrzeby ich wysiłki. Sama koncentruje się na zadaniach nie przydzielonych imiennie innym członkom LDE i RDEW.

10. Zadania diakonii postewangelizacji

1. Zadania diakonii postewangelizacji (DPE), do wykonania po rekolekcjach przedstawione zostały szczegółowo w rozdziale V tej części podręcznika ("Okres postewangelizacji").
2. DPE, współpracując ze wszystkimi innymi członkami LDE mającymi wyznaczone konkretne zadania na ten okres, koncentruje się szczególnie na tych zadaniach, które nie są przydzielone konkretnie innej diakonii.

11. Zadania diakonii wyzwolenia

1. Zadaniem diakonii wyzwolenia (DW) jest przygotowywanie trzeciej fazy realizacji planu wielkiej ewangelizacji Ad Christum Redemptorem - Krucjaty Wyzwolenia Człowieka.
2. Przygotowanie to polega na stopniowym zdobywaniu członków KWC szczególnie przez indywidualne kontakty, poprzez oazy rekolekcyjne i przy innych okazjach.

Akcja ta powinna przebiegać równolegle do akcji ewangelizacyjnej, na której w pierwszej fazie będzie spoczywał główny akcent. DW dąży do tego, aby w ramach LDE powstał zespół diakonii wyzwolenia, przygotowany do swoich zadań przez uczestnictwo w oazie rekolekcyjnej diakonii wyzwolenia (ORDW).

Równocześnie DW przygotowuje utworzenie placówki KWC w danej parafii czy środowisku ewangelizowanym według regulaminu opracowanego przez Centralną Diakonię Wyzwolenia. Placówka przygotowuje plan działania na okres, która nastąpi po akcji ewangelizacyjnej z filmem "Jezus".

12. Zadania diakonii liturgiczno - muzycznej

1. Diakonia liturgiczno - muzyczna (DLM) wypełnia swoje zadania podczas wszystkich nabożeństw związanych z tygodniem ewangelizacyjnym. Dotyczą one służby liturgicznej oraz piosenek stanowiących pewną oprawę nabożeństw ewangelizacyjnych oraz związanych z modlitwą i świadectwami.
2. Jeśli to możliwe, diakonię tę powinien sprawować muzyczny zespół ewangelizacyjny ożywiony duchem modlitwy i świadectwa. Jeśli nie ma takiego zespołu lokalnego, poleca się zaprosić na główne nabożeństwa ewangelizacyjne taki zespół z innej miejscowości.

13. Zadania diakonii świadectwa

1. Zadaniem diakonii świadectwa (DŚw.) jest gromadzenie wszelkiej dokumentacji z przeprowadzonej ewangelizacji, np.: dane statystyczne, ogólne sprawozdanie, świadectwa i wypowiedzi uczestników, fotografie, nagrania itp.

Ogólne sprawozdanie z ewangelizacji oraz dokumenty zasługujące na

szczególną uwagę (świadczenia, wzory listów, ulotek, afiszy) należy przesłać do redakcji Biuletynu Wielkiej Ewangelizacji "Ad Christum Redemptorem" przy Centralnej Diakonii Ewangelizacji.

2. Zadaniem DŚw. jest również prowadzenie kroniki spotkań zespołu LDE oraz bieżących wydarzeń związanych z przygotowaniem i przebiegiem ewangelizacji.

3. DŚw. przygotowuje także świadectwa potrzebne w czasie nabożeństw ewangelizacyjnych lub do przygotowania ewangelizacji w innych kościołach.

4. DŚw. udziela również informacji na temat ewangelizacji, jej celów, metody, owoców różnym zainteresowanym osobom, ośrodkom, ewentualnie przygotowuje artykuły do prasy, komunikaty dla radia itp. W czasie tygodnia ewangelizacyjnego może w tym celu prowadzić stały punkt informacyjny.